

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

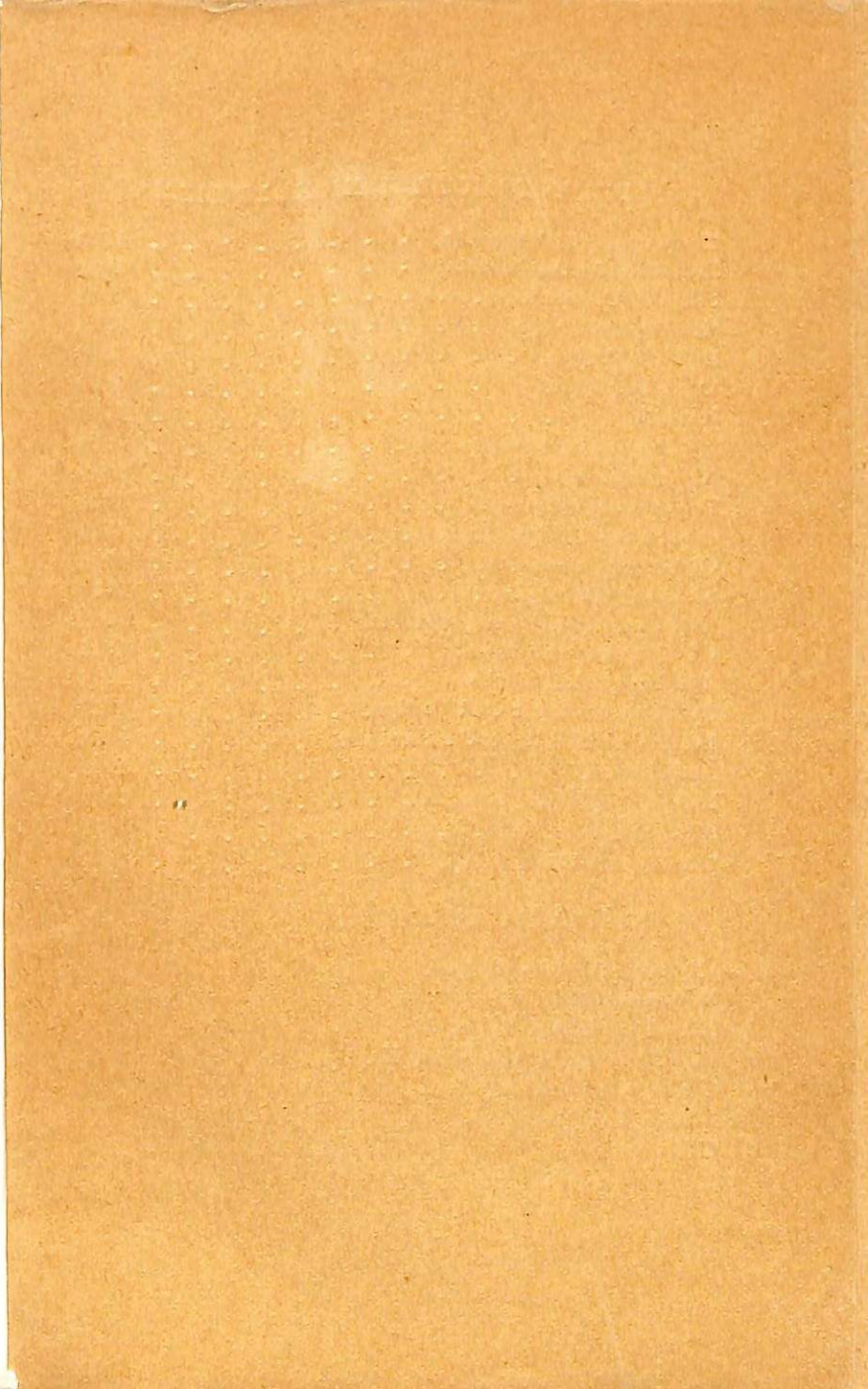
ΑΙΟΛΙΚΗ ΑΡΠΑ

1918

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ — ΑΘΗΝΑΙ 1922

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΥΠΩΜΕΝΑ ΣΕ ΒΙΒΛΙΑ

Τραγούδια τῆς Ὁρφανῆς.	1900
Σερενάτα τῶν Λουλουδιῶν.	1901
Silentii Dissolutio.	1903
Ἡ Μεγάλη Αὔρα.	1908
Κάλβεια Μέτρα.	1909
Ἁγιά-Βαρβάρα.	1909
Juvenilia.	1909
Ἡ Νύχτα τῆς Πρωτομαγιάς.	1909
Ὁ Ἀπέθαντος.	1909
Τρόπαια στὴν Τρικυμία.	1910
Θέατρο καὶ Πρόζα.	1910
Οἱ Τσιγγανόθεοι.	1910
Ὁ Γῦρος τῶν Ὠρῶν.	1911
Ἔργα καὶ Ἡμέραι τοῦ Ἡσιόδου	1912
Οἱ Στροφές τοῦ Μορσᾶς.	1915
Les Perses de l' Occident.	1917
Au Commencement était l'action.	1917
Les Petites Hellades et l' Hellenisme.	1918
Anthologie	1919
Μικροὶ Περίπατοι, τόμος Α΄.	1919
Δίχως Φτερά.	1919
Ἀπολλώνιον Ἄσμα	1919

ΕΤΟΙΜΑ ΝΑ ΤΥΠΩΘΟΥΝ

- «Χριστὸς Ἀνέστη» (δραῆμα).
- Μακρινὰ Λουλούδια.
- Μικροὶ Περίπατοι. Τόμος Β΄
- «Τὰ Ρουμπαγιὰτ» τοῦ Ὁμάρ Καγιάμ.
- Ἐπίλογος σὲ κάποια βιβλία.
- Κάποια Δηγήματα.
- Ὠδές.

ΑΙΘΛΙΚΗ ΑΡΠΑ

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ
Βραβείον Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

ΑΙΟΛΙΚΗ ΑΡΠΑ

1918

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

Ἀπὸ τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐτυπώθησαν χωριστὰ σὲ χαρτὶ πολυτελείας,
ἑκατὸ ἀντίτυπα ἀριθμημένα 1 — 100 καὶ ὑπογραμμένα ἀπὸ τὸν ἴδιον
τὸν ποιητὴν.

ΕΚΔΟΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ — ΑΘΗΝΑΙ 1922

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

LES TAMARIS
ETABLISSEMENT PHYSIOTHERAPIQUE
DE SAINT-CLOUD
2 AVENUE POZZO DI BORGO
TÉLÉPHONE AUTEUIL 00-52
(FIL DIRECT AVEC PARIS)

25 novembre 1919

Maître,
je vous suis reconnaissant du don que
vous m'avez fait de cette couronne
poétique, accompagnée d'une dédicace
trop flatteuse.
A travers les voiles de la traduction
on découvre la forme pure et les
beaux mouvements de votre muse.

Vous êtes un grand lyrique,
vous rejoignez sans effort et naturellement
la poésie de la Grèce antique, comme
naturellement aussi vous vous jetez
dans les vastes espaces de la poésie
moderne

Que la Grèce s'honore et se réjouisse
de vous avoir enfanté !

Venille, Sotirij Skipis, reçoit
l'hommage de mon admiration,

Anatole France

Διδάσκαλε,

Σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως γιὰ τὸ δῶρο ποῦ μοῦ ἐκά-
ματε, γιὰ τὸ ποιητικὸ αὐτὸ στεφάνι, τὸ συνοδευμένο
μὲ μιὰ ἀφιέρωσι πολὺ κολακευτικῆ.

Ἄνάμεσα ἀπὸ τοὺς πέπλους τῆς μεταφράσεως,
ἀνακαλύπτει κανεὶς τὴ διαυγῆ μορφὴ καὶ τὶς ὥραϊες
κινήσεις τῆς μούσας σας.

Εἴσαστε ἓνας μεγάλος λυρικός.

Ἐνώνετε, χωρὶς προσπάθεια καὶ φυσικά, τὴν ποίηση
τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας, καθὼς φυσικὰ ἐπίσης ρίχνε-
σθε στὶς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τῆς σύγχρονης σκέψεως.

Ἡ Ἑλλάδα ἃς ὑπερηφανεύεται καὶ ἃς ἀγάλλεται
ποῦ σᾶς ἐγέννησε.

Δεχθῆτε, Σωτήρη Σκίπη, τὴν ἐκφραση τοῦ θαυ-
μασμοῦ μου.

ΑΝΑΤΟΛΑ ΦΡΑΝΣ

Στὸν ἀθάνατο

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

μ' εὐγνωμοσύνη καὶ θαυμασμὸ

Σ, Σ

* *

Τὸ ξέρω, ὦ στίχοι μου πικροί ! Θὰ σᾶς περιφρονήσουν
ὄσοι λικνίζονται εὐκόλα ἀπ' τὴν αἰσιοδοξία,
ὄσοι ἀπὸ λόγια τορνευτὰ μποροῦνε νὰ μεθύσουν
καὶ κάποιων βοιωτῶν ποιητῶν τοὺς τέρπει ἢ ῥητορεία.

Ὅμως ἐσεῖς θὰ γίνετε παρήγορες σελίδες,
σ' ἐκείνους ὅποῦ ἐστείρειψεν ἡ βρῦση τῶν ματιῶν τους,
σ' ἐκείνους ποῦ βαθιὰ μισοῦν τὶς πρόστυχες ἐλπίδες
καὶ τὸ στερνὸ ἔχαιρέτησαν ἕνα πρωτὶ ὄνειρόν τους.

Σ' ἐκείνους ὅποῦ ἀπόμειναν στὸ σπίτι αὐτό, ποῦ μπῆκαν,
τὸ ἀνόητο, καὶ δὲν ἔφυγαν γιὰ ἐν' ἄλλο . . . ἀπὸ δακνηρία,
σὰν χελιδόνια, ποῦ ἔξαφνα κακοὶ καιροὶ τὰ βρῆκαν,
κι ἕνα χειμῶνα ζήσανε μόνο μὲ νοσταλγία.

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

ὦ Μορεάς ! κι' ἂν ξέχυσες μὲς σὲ μιὰ γλῶσσα ξένη
 τὸ δυνατό σου πόνο,
 βροῆκες ἀλήθεια τὴ μορφὴ τὴν πιὸ τελειωμένη,
 τὸν πιὸ θαυμάσιο τόνο.

Κι' εἶσαι γιὰ μᾶς ὁ ἀρχαιόπρεπος ὁ ψάλτης, ποῦ, τὴ λύρα
 τοῦ Ἀπόλλωνα, στὸν ὄμο
 βαστάζοντας, μᾶς ἄνοιξες — χρυσῇ σου τέτοια Μοῦρα ! —
 τὸν ταιριαστό μας δρόμο.

Κι' ἂν εἶταν λιγοστάλαχτες οἱ ἀσύγκριτες «Στροφές» σου,
 ἐχώρεσαν βαθιά τους,
 οἱ ὁμορφιές τῆς Φύσης μας, ποῦ εἶταν καὶ δικές σου,
 μ' ὅλη τὴν πλατωσιά τους.

II

Ἐσύ, ποῦ σὰν τοῦ Κηφισσοῦ τὸ ἀηδόνι, ἦρθες μιὰ μέρα
στοῦ Σηκουάνα τῆς ὀχθιῆς,
καὶ μέσα στὸν παρισινὸν ἐσκόρπισες ἀγέρα
τόσες περιγλυκὲς μολπές,

Δὲν ξέχασες τὴ θεία σου γενιά, καὶ τὸ στερνό σου
βαθὺ τραγοῦδι εἶταν γι' αὐτή,
καὶ τότε μόνο ὀλόγυρα ξεχύθηκε ὁ σκοπὸς σου
σὰ μιὰ σοφόκλια πνοή.

III

Γαλήνιος καὶ περήφανος στὶς ξωτικὲς τῆς Δύσης
ἀνάμεσα τὶς ὁμορφιές,
Μοῖρα σου εἶταν νὰ διαβεῖς καὶ νὰ τὶς τραγουδήσεις
στὶς μαγεμένες σου «Στροφές».

Ὅμως στὸ βάθος στάθηκες σὰν παραστρατισμένος,
κάποιος ἀρχαῖος ὕμνωδός,
ποῦ ὁ ὕπνος του ξάφνου ἐκόπηκε καὶ ἐξύπνησε σὰν ξένος
στὸ βάρβαρον αἰῶνα ἔμπρός.

Κι ἔζησες μὲ τὴ θύμηση τῆς πρώτης σου λαμπράδας
καὶ μίλησες παντοῦ, παντοῦ,
μὲ τὴν ἀγέραστη φωνὴ τῆς λατρευτῆς σου Ἑλλάδας
καὶ τοῦ παλιοῦ της τοῦ καιροῦ.

IV

Ἐκεῖ, στοὺς ὄχθους τοὺς γλωροὺς τοῦ Σηκουάνα τοῦ θολοῦ,
 ὁποῦ συχνὰ συνήθιζες ρεμβώδης νὰ πλανᾶσαι,
 ἦρθα μιὰ μέρα νὰ σὲ βρῶ, ἄχ, καὶ σὲ ζήτησα παντοῦ
 καὶ τῶν λευκῶν τοὺς ψίδυρους ἐρώτησα ποῦ νᾶσαι.

Καὶ μοῦ εἶπανε πῶς ἔρχεσαι πάντα στὶς νύχτες τὶς βαθιές,
 κυνηγητὴς μιᾶς ἄπιαστης εἰκόνας φευγαλέας,
 ὅταν τοῦ φεγγαριοῦ ἀντικρὺ πέφτουν οἱ ἀχτίδες οἱ γλωμές,
 φωτίζοντας τὸ ἀέτωμα μιᾶς ἐκκλησίας ἀρχαίας.

V

Σὲ πρόδωσεν ὁ ἔρωτας, μᾶς εἶπες, καὶ ἡ φιλία,
 σὲ πρόδωσε ἡ ζωή.
 Ἦ καθεμιὰ, σὲ πότιζε καινούργια μιὰ πικρία,
 τῆς Φύσης ἡ ἐποχή.

Μονάχα τὸ φθινόπωρο σοῦ στάθηκε ὡς τὸ τέλος,
 ὦ Μορεάς, πιστό,
 τί νοιάζει ποῦ σοῦ τρύπησε, μὲ τὸ χρυσό του βέλος,
 τὸ σιῆθος σου καὶ αὐτό,

Ἄφοῦ τὶς πιὸ βαθιὲς χορδὲς σάλεψε τῆς καρδιᾶς σου
 μὲ μετρημένη ὄρμη
 καὶ ὅπως ἀντίλαλος σπηλιᾶς ἀντήχησε ἡ ὁμορφιά σου,
 ποῦ ἐκράταες μυστική!

VI

Κάθε φορά, ποῦ πλάτανο θὰ ἰδῶ κισσοπλεγμένο
καὶ κυπαρίσσι δλόθολο νὰ φράζῃ μιὰν αὐλή,
θαρρῶ μπροστά μου πῶς θὰ βγεῖ περήφανο, θλιμένο,
τὸ φάντασμά σου, ὦ ποιητή.

Τόσο πολὺ τ' ἀγάπησες, τὰ ὕμνησες τόσο ὠραῖα,
ἐπῆραν κατιτὶ ἀπὸ σὲ βαθὺ καὶ μυστικό,
ποῦ λὲς πῶς τώρα μ' ὄλ' αὐτὰ συγχίζεται μοιραῖα
τὸ ἄτομό σου τὸ ὑψηλό.

VII

Ἐσένα πάντα ἔχω στὴ μνήμη,
ὅταν θωρῶ κάποιο συντρίμμα
ἀρχαίου μαρμαρίνου ναοῦ.

Ὅταν θωρῶ ναυαγισμένο
κάποιο καράβι, ἐκεῖ ριχμένο
σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ λιμανιοῦ.

Καὶ τῶν στροφῶν σου τὰ βιβλία,
ἀπ' τὴ μεγάλη ἐποποιΐα
τοῦ ἀνθρώπου τοῦ παντοτεινοῦ,

Ναυάγια καὶ συντρίμια τάχα
δὲν εἶνε, ποῦ ἀπὸ τὴν ὀργή, μονάχα
αὐτὰ ἀπομεῖναν, τοῦ καιροῦ ;

VIII

Κοντά σέ καλαμιές χλωρές, ποῦ τίς χαϊδεύει ἐσπερινό
 χγέρι κι αὐτὲς γέροννε σὰν ἀπὸ κάποια εὐγνωμοσύνη,
 μοῦ ἀρέσει τὸ βιβλίο σου πολλές φορές τὸ λατρευτὸ
 ν' ἀνοίγω καὶ τραγούδια σου νὰ λέω σιγὰ μὲς στὴ γαλήνη.

Κι ἔτσι μαζί σου χαίρομαι, μαζί σου καὶ βαθιὰ πονῶ·
 μαζί σου γιὰ τὸν πόνο μας αἰσθάνομαι μιὰ περηφάνεια,
 γιὰτὶ μονάχα ὁ σπαραγμὸς γενιᾶ τὸ τέλειο τὸ σωστό,
 ὅπως τὰ ρόδα θὰ κοποῦν γιὰ νὰ πλεχτοῦν σ' ὠραῖα στεφάνια.

IX

Τὸ βουλεβάρτο τὸ ἀκριβό, σὰν ἦρθα στὸ Παρίσι,
 μοῦ φάνταξε σὰν ἀδειανὸ χωρὶς ἐσένα πιά
 κι ὅλο σὰ νὰ περίμενε ξανὰ νὰ σ' ἀντικρῦσει
 τὸ βλέμμα μου, στρεφότανε σὲ κάθε του γωνιά.

Μὰ πουθενὰ δὲ φάνηκες. Τὸ καφενεῖο θλιμένο
 εἶταν κι ἐκεῖνο, ὅπου ἄλλοτες ἐρχόσουν νὰ μᾶς βρεῖς,
 στὸ χέρι ἓνα τριαντάφυλλο κρατῶντας μαδημένο,
 τὰ χεῖλη σου ψελλίζοντας τὸ τέλος μιᾶς «Στροφῆς».

X

Φῶς καὶ λουλούδια εὐχήθηκες, ποιητή, γιὰ τὴ θανή σου!
 καὶ ὁ Μάρτιος σάρκα ἐδωκε στὴ δίκαιή σου εὐχή,
 γιὰτὶ εἶταν ἀπ' τὸ πνεῦμα σου καὶ τὴν ὠραία ψυχὴ σου
 περιχυμένος καὶ ἔβιασε τὴν ἀνοιξὴ νὰ ρθεῖ.

XI

Τὸ μῦθο ποῦ οἱ πανέλληνες ἐκόβαν νὰ κοσμήσουν
 τὴν κόμη τῶν ἡρώων τους τὸν παλαιὸ καιρὸ,
 μὲς στῆς Ἀθήνας πόθησες τὸ ἄλλος νὰ τὸ θερίσουν,
 τὸ στέφανο τῆς δόξας σου νὰ ὁμόρφαινε καὶ αὐτό.

Κι ἀφοῦ δὲν εἶτανε γραφτό, τὸ θεῖο τὸ μέτωπό σου,
 μ' ἐκεῖνο νὰ ἐστεφάνωνα, σὰν εἴσουν στὴ ζωὴ,
 στὸ φέρνω καὶ σοῦ τὸ μαδῶ στὸν τάφο τὸν ἱερό σου,
 ὅπου κρατᾷ τὴν τέφρα σου μὲ ζήλια μυστικῆ.

XII

Δὲν ἦρθα, τὴν ἐξάγνιση γιὰ ναῦρω τὴ δική μου,
 σὲ σένα τὴ γλυκιά·
 (ἔμένα ὁ πόνος, Μορεάς, ποῦ νοιώθω στὴν ψυχὴ μου,
 μ' ἔχει ἐξαγνίσει πιά.)

Μὰ γιὰ νὰ φέρω σὲ πηγὴ-πρὸς τὴ δική σου σκέψη,
 ποῦν' ἢ παλιά, ἢ ἀττική,
 τὴν ἴδια μας τὴν ποίηση, ποῦ εἶχε φριχτὰ νοθέψει
 τοῦ Βοιωτοῦ ἢ πνοή.

XIII

Τὴν ὑψηλὴν ἀποστολή, ποῦ ἔδωκες στὸν ἑαυτό σου,
 σὲ πέρας τὴν ἐχάρηκες ἀνέλπιστο νὰ ρθεῖ
 καὶ δείχνοντας τὸν πόνο σου γυμνὸ τὸν τραγικὸ σου,
 ἔκανες καὶ σαλεύτηκε στοὺς στίχους σου ἡ Φυλὴ.

Καὶ τὸ Ἔθνος τὸ Γαλατικὸ, ποῦ τὴ φωνὴ σου ἐγεύτη,
 ὡσὰν παιδιοῦ τοῦ νᾶτανε, μέσα στὴν καθαρὴ,
 τὴν κρουσταλλένια σκέψη σου, σὰ μέσα σὲ καθρέφτη,
 εἶδε κι ἀγάπησε διπλὰ τὴν πατρικὴ σου γῆ.

Κι εἶσαι τὸ ὠραῖο τὸ σύμβολο κι ὁ κρῖκος ποῦ θὰ δένει,
 μὲς τῶν ἐτῶν τὸ κύλισμα, ὦ Μορεάς ἐσύ,
 τὴ χώρα ποῦ Ἀνακρέοντες γεννιοῦνται ζηλεμένοι,
 μὲ τὴν πατρίδα τῶν Ρουσσὰρ τὴν τόσο ἀγαπητή.

XIV

ὦ ποιητή! ἀπ' τὸ μνήμα σου, ἄς εἶτανε, τὸ ξένο,
 τὴν τέφρα τὴν ἱερή σου
 νᾶπερνα καὶ νὰ πῆγαινα στὸ πλέον ἀγαπημένο
 βουνὸ τῆς Ἀττικῆς σου.

Κι ἐκεῖθες, ἀπαγγέλλοντας κάποια στροφή σου ὠραία,
 ξάφνου νὰ τὴ σκορποῦσα
 στὸ ἀγέρι, ποῦ θὰ φύσαγε σὰν τὴ δική σου ἰδέα,
 σὰν τὴ δική σου Μοῦσα.

XY

Σοῦ τὴ χρωστοῦσα, ὦ Μορεάς, τὴ σημερινή τιμή,
 γιατί σὲ σένα μόνο,
 βρῆκα γλυκιὰ παρηγοριά, μέσα στὸν πιὸ βαθὺ
 καὶ σκοτεινὸ μου πόνο.

Ὡστόσο θὰ τὸ χαίρεσαι κρυφά, ποῦ τὴ *στροφή*
 τὴν ἔφερα πιὸ πέρα,
 γιὰ ν' ἀντηχήσει ἡ ὠραία τῆς ἄλλοτινᾶ μολπῆ,
 σὲ μιὰ γαλάζια μέρα.

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ὦ λύρα μου, ποῦ ξέχυσες πολλές μολπές ὡς τώρα
καὶ μίλησες ἕναν καιρὸ μ' ὅλη σου τὴν δομή:
πότε σὰ μιὰ κινούμενη καὶ μιὰ πυλύβοη χώρα
καὶ πότε σὰ μυριόδεντρη, κατάσπαρτη ἔξοχή,

Ἄχ, γίνε τώρα πιά ἢ ἦχὼ κάποιου βαθύλαλου ἄντρου,
κάτου ἀπ' τὰ ὄχρά μου δάχτυλα ποῦ ἀκόμα σὲ χτυποῦν,
ἢ πιὸ καλά τ' ἀργὰ νερὰ τοῦ ἀρχαίου τοῦ Σκαμάντρου
ποῦ μιὰ ἱστορία ἀθάνατη στὰ βάρη τους κρατοῦν.

II

Μήτε χαρὰ ἀπροσδόκητη καὶ μήτε αἰφνίδια λύπη
 νὰ μὴ μοῦ φέρεις, νέο πρωτῆ,
 γιατί κανένα, στή σοφία δὲ στέργει, καρδιοχτύπι,
 ποῦ τόσο ὁ Ἀπόλλωνας μισεῖ.

Κι ἄσε με, σὰν τὸ ἀσάλευτο νερὸ μέσα στή λίμνη,
 τὰ φύλλα πάλι νὰ δεχτῶ,
 ποῦ ἀπ' τὰ κλαριά θὰ πέσουνε, σὰν ἀπὸ στόματα ὕμνοι,
 γιὰ ἕναν ἀγύριστον καιρό·

III

Μιὰ δυσαρέσκεια αἰσθάνεσαι πικρόχολη γι' αὐτούς,
 ποῦ κατιτὶ σοῦ τάζουνε καὶ δὲ σοῦ τὸ ἐχτελοῦνε
 καὶ ἀνασκαλεύεις μέσα σου κακίες καὶ θυμούς
 γιὰ κείνους ποῦ τὸ λόγο τους κάποια φορὰ ἀθετοῦνε.

Ὡστόσο πάντα εἶσ' ἔτοιμος, ταλαίπωρε θνητέ,
 νὰ συμπαθήσεις μὲ πολὺ μεγάλη προθυμία
 τὸν ἑαυτὸ σου τὸ σκληρό, ποῦ ξέρεις πῶς ποτέ,
 ὑπόσχεση ποῦ σοῦ ἔδωκε, δὲν κράτησε καμμία.

IV

Τὸ δάσος συλλογίζομαι, κοντὰ ποῦ κατοικοῦσα . . .
 Κάθε πρωτὶ μὲ ξύπναγαν χίλια πουλιὰ τερπνά,
 κι ἐγὼ μὲ κάποιον νέο μου σκοπὸ τὰ χαιρετοῦσα
 ἀπὸ τὰ παραθύρια μου, ποῦ εἶταν ἀντικρυνά.

Κι ἂν εἶν' ἀκόμα ἐκεῖ πουλιὰ καὶ τραγουδοῦν, ὠϊμένα,
 δὲν εἶνε κεῖνα ποῦ ἔψαλλαν τὴ νιότη μου γλυκά·
 ἐκεῖνα μ' ὄλους τοὺς παλιούς τοὺς πόθους μου, ἕνα-ἕνα,
 πεθάναν κι εἶνε μέσα μου θαμένα ἀρμονικά.

V

Λουλούδια ποῦ σᾶς φλόγισε τοῦ Ἰουλίου τὸ φῶς
 καὶ γύρατε τὰ φύλλα σας στ' ὀλέθριο μεσημέρι,
 σᾶς εἶδα πάλι ὀλόδροσα νὰ σηκωθῆτε ἔμπρὸς
 στὴ θύελα, ποῦ προσμένετε ζωὴ γιὰ νὰ σᾶς φέρει.

Κι ἐσεῖς πικρὸς ἰδέες μου, ποῦ ἡ λάμψη ἢ δυνατὴ
 τοῦ νῦ μου, σᾶς ἐμάρανε τὰ μυστικά σας κάλλη,
 ὁ πόνος μου, ποῦ ξέσπασε σὰν καλοκαιρινὴ
 βροχή, σᾶς δρόσισε ἔξαφνα κι ἀνθίσατε καὶ πάλι.

VI

Στὸ δέντρο, ποῦ ξεράθηκαν οἱ ρίζες του, ὦ Ἄπριλη,
 κι ἂν ἔρθεις τώρα τί ὠφελεῖ ;
 Μὲ τοὺς καρπούς του δρόσισε πολλῶν θνητῶν τὰ χεῖλη,
 ὁποῦ περάσανε κι' αὐτοί.

Γι' αὐτὸ ταιριάζει πιὸ καλὰ καὶ στήν ψυχὴ μου τώρα,
 ποῦ οἱ ἐλπίδες της ἔχουν σβυστεῖ,
 ἀπὸ τὴ χλόη τῆς ἀνοιξῆς τοῦ φθινοπώρου ἢ μπόρα,
 τὸ μεσανύχτι ἀπ' τὴν αὐγὴ.

VII

Τὸ ποίημα, ποῦ ἐσχεδίασα τὴ νύχτα ἐφῆς ἀργὰ
 καὶ τὸ μπουμποῦκι, ποῦ ἄφηκα κλειστὸ στὸ περιβόλι,
 μόλις ξυπνήσω τὸ πρωτὶ θὰ τρέξω πρὸς αὐτὰ
 καὶ θὰ γεμίσω μὲ τὰ δυὸ γλυκὰ τὴ μέρα μου ὅλη.

Ὅμως καθὼς ἡ Ἄνθιση καθόλου δὲ βαστᾷ,
 ἔτσι κι ἡ Μοῦσα μου ἔρημο μισεύοντας μ' ἀφίνει·
 ὁ κῆπος ἀπ' τὰ φύλλα του γυμνώνεται ξανὰ
 καὶ νέον ἴσθ' οἱ μέρες μου ἢ ἀπελπισία μοῦ στήνει.

VI

Στὸ δέντρο, ποῦ ξεράθηκαν οἱ ρίζες του, ὦ Ἀπρίλη,
 κι ἂν ἔρθεις τώρα τί ὠφελεῖ ;
 Μὲ τοὺς καρπούς του δρόσισε πολλῶν θνητῶν τὰ χεῖλη,
 ὅπου περάσανε κι' αὐτοί.

Γι' αὐτὸ ταιριάζει πιὸ καλὰ καὶ στὴν ψυχὴ μου τώρα,
 ποῦ οἱ ἐλπίδες της ἔχουν σβυστεῖ,
 ἀπὸ τὴ γλῶση τῆς ἀνοιξῆς τοῦ φθινοπώρου ἢ μπόρα,
 τὸ μεσανύχτι ἀπ' τὴν αὐγή.

VII

Τὸ ποίημα, ποῦ ἐσχεδίασα τὴ νύχτα ἐψὲς ἀργὰ
 καὶ τὸ μπουμποῦκι, ποῦ ἄφηκα κλειστὸ στὸ περιβόλι,
 μόλις ξυπνήσω τὸ πρωτὶ θὰ τρέξω πρὸς αὐτὰ
 καὶ θὰ γεμίσω μὲ τὰ δυὸ γλυκὰ τὴ μέρα μου ὅλη.

Ὅμως καθὼς ἡ Ἄνθιση καθόλου δὲ βαστᾷ,
 ἔτσι κι ἡ Μοῦσα μου ἔρημο μισεύοντας μ' ἀφίνει·
 ὁ κῆπος ἀπ' τὰ φύλλα του γυμνώνεται ξανά
 καὶ νέον ἴσθ' στίς μέρες μου ἡ ἀπελπισία μοῦ στήνει.

VIII

Ξερόδεντρο, ποῦ στέκεσαι στὸν κάμπο, ξεχασμένο
 ἀπ' τὸν Ἀπρίλη, τὰ πουλιά κι ἀπὸ τὸν ξυλοκόπο,
 ἢ κουκουβάγια μιὰ βραδιά σ' ἐσκέφτη, ὦ ἀραχνιασμένο,
 καὶ στὴν κουφάλα σου φωλιά νὰ χτίσει βρῆκε τόπο.

Ἔτσι καὶ μὲς τὴν ἔρημη καρδιά μου, ποῦ φιλία,
 ἀγάπη κι αἴσθημα γλυκό, τὴν ἔχουν ὄλ' ἀφήσει,
 σὰν τὸ ἱερὸ τῆς Ἀθηνᾶς πουλί, τώρα ἢ σοφία
 ἢ πονεμένη, ἦρθεν ἐκεῖ βαθιά νὰ κατοικήσει.

IX

Ξυπνᾶτε, πρὶν ὁ σαλπικτῆς ὁ ὀλέθριος σᾶς ξυπνήσει,
 σαλπίζοντας μὲς τ' ὄρθρινὸ τῆ διάννα τοῦ θανάτου.
 Κανεῖς δὲν ξέρει ἀπ' ὄλους μας ποιὸς σήμερα θὰ ζήσει,
 κανεῖς δὲν ξέρει ἂν θὰ μᾶς βρεῖ τὸ σούρουπο ἐδῶ κάτω.

Μίση, κακίες σὰν ὄνειρα νυχτερινὰ καὶ μαῦρα,
 σκορπίστε τα στὸν ἄνεμο τὸ κάθε χαραμέρι,
 στῆς καλωσύνης τῆ γλυκιᾶ λουστεῖτε μὲς τὴν αὔρα,
 γιατί κανεῖς τοῦ μισεμοῦ τὴν ὄρα δὲν τὴν ξέρει.

X

ὦ νεκροθάφτη ! ποῦ χωρὶς νὰ χύσεις ἓνα δάκρυ,
ὡς τώρα τάφους ἀνοιξες πολλοὺς στὸ κοιμητήρι
καὶ τὸν δικό σου μὴν ξεχνᾷς ν' ἀνοίξης σὲ μιὰν ἄκρη,
γιατί γιὰ ὅλους σώνεται τῆς ζωῆς τὸ πανηγύρι.

XI

ὦ ποιητῆ, ποῦ μελετᾷς ὥρες πολλὰς τῆ Φύση
καὶ κηρυγᾷς μιὰ ζωγραφιὰ πέρα πρὸς τ' ἀκρουράνια
καὶ πότε δέσσει μυστικὰ μπροστὰ σὲ κυπαρίσι
καὶ πότε μὲ τριαντάφυλλα πλέκεις ὠραῖα στεφάνια,

Οἱ θετικοὶ κι οἱ ἄσοφοι σοφοὶ θεὰ σὲ κρῖνουν
καὶ θὰ σοῦ ποῦν ἀνώφελα πῶς χάνεις τὸν καιρὸ σου,
γιατί ἀπὸ βοῦρκο ἐμάθανε τῆ δίψα τους νὰ πίνουν
καὶ δὲν ἐμάντεψαν ποτὲ τί κλείνει ὁ θεῖος σκοπὸς σου.

XII

Θλιμένος είσαι . . . κι ὁ καιρὸς νομίζεις πῶς σοῦ φταίει,
 γιατί μιὰ μέρα ὀμιχλικὴ ξημέρωσε ξανά.
 Ἄκοῦς τὸ νότιον ἄνεμο, ποῦ μὲς τὸ δάσος κλαίει,
 κι ὅλα τὰ βλέπεις γύρω σου θολὰ καὶ σκοτεινά.

Μὰ δὲ θ' ἀργήσει ὁ οὐρανὸς καὶ πάλι νὰ αἰθριάσει . . .
 καὶ θεν" αὐξήσει ἡ λύπη σου, γιατί δὲ θ' ἄχρεις πιὰ
 σοφὴ παρηγορήτρα σου τὴν πένθιμη τὴν πλάση
 καὶ τὴ μονότονη βροχὴ πικρὴ σου συντροφιά.

XIII

᾽Ω πλατανόφυλλα ξερά ! κίτρινο πάλι στρῶμα
 εἶχατε γίνει ἔσεῖς
 κι εἶχατε στρώσει ἀδρὰ—πλατιά τὸ ἀποσταμένο χῶμα
 τῆς κοιμωμένης γῆς.

Κι ὅταν χειμέριος ἄνεμος ἐφύσηξε τὴ νύχτα,
 σὰ βήματα ἀλητῶν
 ἄκουσα νὰ σαλεύετε . . . κι' ἓνα κοπάδι, ἀλύχτα
 κατόπι σας, σκυλλιδῶν !

XIV

Ὡ Θεσσαλία ! Ἔνα ψηλὸ κορφόβουνό σου, ἐπάνω,
στοχάζομαι, ὅταν ὁ ἄνεμος ὁ βόριος στή νυχτιὰ
τὴν κρύα πνέει . . . τὰ πρόβατα στή σιάνη, τὸν τσοπάνο
ν' ἀνάβει ἀπὸ ἀγριοπρίναρα θεοτική φωτιά.

Κι ἐγὼ μιὰ κάπα βλάχικη φορῶντας, στὸ πλευρό του
θᾶθελα νὰ καθόμουνα καὶ νᾶκουγα ξανά,
κάποια ἱστορία μακρινή γιὰ τὸ ἄστρο τὸ δικό του,
ὥσποῦ τὰ ὀρνίθια τοῦ χωριοῦ θενᾶκραζαν βραχνά.

XV

Ὁ ἀγέρας σου, ποῦ τῶνομα τοῦ ποιητή σου φέρνει,
εἶνε πιὸ ὠραῖος ἀπ' τ' ἄλλα σου τ' ἀγέρια, ὦ Προβηγγία,
ἀπὸ τὰ βόρια ὅταν σφοδρὸ τὸ φύσημά του πέρνει
καὶ μέσα στοὺς πευκῶνες σου ξεχύνεται μὲ βία.

Τότε μοῦ ἀρέσει, στήν παλιὰ γωνιά μου ποῦ ρεμβάζω,
νὰ τὸν ἀκούω λυπητερὸ στὸ ντζάκι νὰ σφυρίζει
καὶ κάποιο νέο τραγοῦδι μου στὸ νοῦ μου νὰ ταιριάζω
στὸν τόνο τὸν ἀγέρωχο, ποῦ ἐκεῖνο μοῦ χαρίζει.

XVI

Στὸν παλαιό μου συμμαθητή
κ. Γεώργιο Παπαγεωργίου.

Συχνὰ σᾶς συλλογίζομαι θεσσαλικά τοπία,
ντυμένα μὲ τὸ χρῶμα σας τὸ μαλακὸ κι αἰθέριο,
μὲ τὰ ἐπικά σας προῶνά, τὰ βράδια σας τὰ θεῖα,
κάτου ἀπ' τὸ γέρον "Ὀλυμπο, ποῦ κλείνω ἐντός μου ἀκέραιο!

Κι ἤθελα νὰ ξανᾶβλεπα τὰ πλούσια σας λιβάδια
καὶ νᾶμπαινεν ἡ πράσινη χαρά τους μέσα μου ὅλη,
τὴν ὥρα ποῦ τὰ παρδαλὰ βόσκουν ἐκεῖ γελάδια
καὶ πιὸ παρέκει τραγουδοῦν σὲ δρύας σκια οἱ βουκόλοι.

XVII

Ἄπ' τις λευκὲς ἀνάμεσα τῆς ἐξοχῆς τις στεράτες,
θὰ πλανεθοῦμε πάλι ἐμεῖς, πικρὴ ζωὴ μου, ἀντάμα,
τὴν ὥρα, ποῦ ἐρημώνονται ἀπ' τοὺς ἀραιοὺς διαβᾶτες
κι' οἱ γλαῦκες ἀρχινίζουνε τὸ θλιβερό τους κλάμα.

Καὶ θεὰ νοιώσομε ἔξαφνα τὸ μίσημα τῆς μέρας,
σὰν κάποιοι ποῦ ἀπουσίασαν λίγον καιρὸ ἀπ' τὴ Φύση,
καὶ στὴ γαλήνη τῆς γλυκιᾶς τοῦ Σεπτεμβρίου ἐσπέρας,
τοῦ ὠραίου θὰ χαιρετήσομε καλοκαιριοῦ τὴ δύση.

XVIII

Θὰ ξαναρθῆτε, ὦ βροχερὲς μέρες τοῦ Δεκεμβρίου,
ὅταν τοῦ ὑπαίθρου οἱ ὁμορφιῆς θενᾶχουν σβύσει πιά
κι ἐγὼ σκυμένος στ' ἀνοιχτὰ τὰ φύλλα ἑνὸς βιβλίου,
γαλήνια θὰ ξεπροβοδῶ τὴ σκέψη μου μακριά.

Κι ἴσως θὰ συλλογίζομαι, στὸν ἀργαλιὸ — ποιὸς ξέρει, —
σκυμένη μιὰ ὠραιόκορμη γυναῖκα, τὸ πανὶ
νὰ ὑφαίνει ἐκεῖ σ' ἓνα νησί, τὸ λατρευτὸ τῆς ταῖρι,
ἀπ' ὦρα σ' ὦρα ἀπὸ τὴν Τροία, προσμένοντας νὰ ρθει.

XIX

Ἔτσι τῆς Μοίρας σου εἶτανε τ' ὀλέθριο τὸ γραφτό :
ἔσύ, ποῦ τὴ γλυκιὰ βοή τοῦ κόσμου εἶχες λατρέψει,
σὲ μιὰ γωνιά σὰν τὸ νεκρὸ νὰ ζεῖς τὸ ζωντανὸ
καὶ τίποτε νὰ μὴν κινεῖ πιά τὴν πικρὴ σου σκέψη.

Καὶ μόνο σὲ διαστήματα ἀραιά, ποῦ ἀλαργινὸ
ἀπ' τὴ ζωὴ ἓνα μήνυμα σοῦρχεται ξάφνου πέρα,
τὰ χρόνια σου νὰ βλέπεις μπρὸς στὰ πόδια σου σωρὸ
πεσμένα, σὰν τ' ἀγίνωτα τὰ φροῦτα, ἀπ' τὸν ἀγέρα.

XX

ὦ ἰτιά! μοῦ ἀρέσεις σ' αἵμασιὰ περιβολιοῦ χλωρῆ
 νὰ ρίχνεις, σὰ λυτὰ μαλλιά παρθένας, τὰ κλαδιά σου,
 κι ὁ ὄδοιπὸρος ποῦ περνᾷ, σὲ καλοκαιρινῆ
 κάψαν, ὀλίγη ἀνάπαψη νὰ βρῖσκει στὴ σκιά σου.

Ὅμως ἔμοῦ ἀρέσεις πιὸ πολὺ, καθὼς ἀπὸ νερά,
 ἐπάνω τώρα σὲ θωρῶ, θολὰ καὶ λιμνασμένα,
 κήτου ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...σὰν κάποια σου κρυφά,
 ν' ἀναζητᾷς στὰ βάθη τους, παντοινὰ πνιγμένα.

XXI

Ἐσύ, σὲ κάποιους στίχους μου, ποῦ ἔχυσες θερμὰ δάκρυα
 μπροστά μου, καὶ κριτήριο τους, πῆρα τὸ δείγμα αὐτό,
 σὰν σ' ἄφηκα, γυρίζοντας, μὲ τοῦ ματιοῦ τὴν ἄκρια,
 εἶδα ἔξαφνα τὸ γέλοιο σου τὸ πιὸ σαρκαστικό.

Ὅμως τί νοιάζει! ἐγὼ κρατῶ, δέσμιε κι ἐσὺ τοῦ πόνου
 κι ἠθοποιεῖ τῆς κωμωδίας ποῦ παίζομε στὴ ζωῆ,
 τὸ αὐθόρμητό σου κίνημα . . . καὶ τὸ σημεῖο τοῦ φθόνου
 πετῶ, σὰν ἀπὸ κύπελλο τὸ περιττὸ κρασί!

BIBΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

XXII

Ἦ μέρες χειμωνιάτικες, ποῦ ὑφαίνετε τὴν καταχνιά,
πέπλο ἀπαλὸ στὴ Φύση,
πόσο μοῦ ἀρέσει ὁ ἥλιος σας, ποῦ ἀχνὸς γιὰ λίγο σᾶς φωτᾷ
κι ὕστερα πάει νὰ δύσει.

Ἔτσι κι ἐσεῖς, ὦ στίχοι μου, ἀραχνούφαντη, τεφρὴ
καλύπτρα, ἀγάλι—ἀγάλι,
γενῆτε, καὶ τῆς Ὁμορφιάς τὴν πεπρωμένη κεφαλὴ
τιλύξετε καὶ πάλι.

Τὴν ἄρπα τὴν αἰολικὴ χαιδεύουν κάποια ἀγέρια,
μέσα στη νύχτα τοῦ ἀγρυπνῶ
καὶ μελωδίες ὀλόγλυκες, σὰ νᾶρχονται ἀπ' τ' αἰθέρια
τώρα τριγύρω μου γρικῶ.

ὦ πνεύματα, τοῦ τὸν καιρὸ τῆς νιότης μου, μ' ἐλπίδες
λικνίσσατε τόσες φορές,
ἔλατε ἔσεῖς νὰ διώξετε γιὰ λίγο τὶς φροντίδες,
ἀπὸ τὸ νοῦ μου, τὶς πικρές.

Καὶ μὲ τοῦ ὄνειρου, κάνετε, ν' ἀράξω τὴ σχεδία
πρὸς τ' ἀκρογιάλια τὰ παλιά,
χωρὶς γιὰ κάθε ποῦ θὰ ἰδῶ καὶ πάλι τὴ ναυτία
νὰ νοιώσω μέσα στὴν καρδιά.

II

ὦ Ρίμα, ποῦ σ' ἀρνήθηκα κι ἐγώ, γιατί τή γλῶσσα
 τήν πιό πλατιά, στενά
 μέσ τὰ δεσμά σου γύρευες νά τήν κρατᾶς τὰ τόσα
 καί τὰ γοητευτικά.

Ἄχ, μάθε, περισσότερο πῶς σέ καταφρονοῦσα
 γιατί ὡς τὰ τώρα ἐσύ,
 τή βάρβαρην ἐφτέρωνες ἰδέα καί τή μοῦσα
 μόνο τή λαϊκή.

Κι εἶταν διπλὸς ὁ κόπος μου γιὰ νά σέ βγάλω, ὦ Ρίμα,
 ἀπὸ τήν ἀγορά
 καί νά σέ φέρω νά λουστεῖς μέσ τὸ Καστάλιο Κῦμα,
 σ' ἕναν Θεὸ μπροστά.

III

Ἡ ἀνοιξη σὰν ἔρχεται τ' ἀμέτρητα, ὦ ἐξοχή,
 φέρνει γιὰ σέ τὰ δῶρα,
 ποῦ ὅλα κλεισμένα τὰ κρατεῖ σ' ὀλόχρυσο κουτί
 σὰν τήν ἀρχαία Πανδώρα.

Φέρνει γιὰ κάθε δέντρο σου, γιὰ κάθε σου φυτό,
 γιὰ κάθε σου χορτάρι,
 τὸ πράσινό του φόρεμα — καθένα χωριστὸ
 σ' ἀπόχρωση καί χάρη.

Μονάχα στὴν ἐλπίδα μου, ποῦ ἀπὸ καιρὸ πενθεῖ,
 τὸ ξέρω, -δὲ θὰ φέρει
 παρόμοιο δῶρο καί ξανά στὰ μαῦρα θὰ ντυθεῖ
 κι αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι.

IV

Πουλιὰ τερπιά ! βαρέθηκα ν' ἀκούω τὸ χαρωπὸ
σκοπὸ σας τὸν ὠραῖο,
κάθε φορά, τὸ βῆμα μου, ποῦ πάω καὶ σέρνω ἀργὸ
στὸ λόφο τὸν ἀρχαῖο.

Κι ἤθελα νὰ μὲ ξύπναγε καὶ πάλι ἓνα πρωῖ,
ἐκεῖ σὲ μιὰ ἐπαρχία,
κάποιο ὄργανέττο ἀνήσυχο, ποῦ χύνει στὴν ψυχὴ
τὴν πρώτη ἐπιθυμία,

Γιὰ περιγιάλια ἀγνώριστα, γιὰ κόσμους μαγικούς,
γι' ἀγάπες μακρισμένες,
καὶ μέσα μου νὰ σάλευε παλιούς κρυφούς καημούς
καὶ λῦπες ξεχασμένες.

V

Τὸ καλοκαῖρι μελετῶ στὴ βρύση πλάϊ γυρτός,
ποῦ περιζώνει ἡ φτέρη
καὶ καθεμιὰ φροντίδα μου καὶ κάθε μου καημός,
σκορπίζεται στὸ ἀγέρι.

Τὸ φύλλο ὅμως, ποῦ βιάστηκε νὰ μαραθεῖ κι ἀργὸ
πέφτει μὲ κούφιο χτύπο,
μοῦ φέρνει τῶραμα ἄθελα τὸ φθινοπωρινὸ
κι ὀλόγυμνο τὸν κῆπο.

Ἔτσι μισὰ νὰ χαίρομαι τὴν κάθε μου ἡδονή,
μοῦ εἶνε πάντα μοιραῖο,
ὅμως ἀκέραιο τὸν πονῶ τὴν ἄλλη τὴ στιγμὴ
τὸν πόνο μου τὸ νέο.

VI

Όταν νοτίζουνε τή γῆς οἱ πρώτες οἱ βροχῆς
 κι ὁ ὑγρὸς Νοτιᾶς φυσάει,
 ἢ σκέψη μου τὶς θάλασσες διασκίζει τὶς πλατιῆς
 καὶ στὸ χωριό μου πάει.

Τὸν ὄργωτή του νοσταλγῶ, ποῦ μὲ καρδιά ἀνοιχτή
 τὸ ἀλέτρι του ἐτοιμάζει
 καὶ τὰ ὑπάκοα βώδια του στὸν ὄρθρο τὸ βαθὺ
 ἀπ' τὸ παχνί τους βγάξει.

ὦ κάμποι ἐσεῖς θεσσαλικοί ! στὴ μνήμη μου κρατῶ
 σὰν σὲ σιτοβολῶνα,
 τὴν καθεμιά, ποῦ σύναξα σὲ σᾶς ἕναν καιρό,
 βιογυλικὴν εἰκόνα.

VII

Πόσο ἀγαπῶ, ὦ μακάριο φεγγάρι αὐγουστιανό,
 ὅταν μυστήριο πρᾶο
 στὸ κυπαρίσσι ἐσὺ σκορπᾶς, τ' ὄλορθο τὸ θολό,
 ποῦ πάω κι ἀκκουμπάω,

ὦρες νὰ συλλογίζομαι καπῶφλια ταπεινά,
 ποῦ πνίγει τὸ χορτάρι,
 κι ἀπὸ σπιτάκια ποῦ ἔμειναν παντοτεινὰ ὄρφανά,
 ὦ αὐγουστιανὸ φεγγάρι,

Κάτου ἀπ' τὸ φῶς σου νὰ θωρῶ σκυφτῆς νὰ βγαίνουν γρηῆς
 καὶ κόρες μαυροφῶρες,
 γιὰ νὰ προσμείνουν κάποιους νιοὺς ἀπὸ τὶς μακρινές,
 ποῦ δὲ γυρίζουν χῶρες.

VIII

Γεμάτη ἀπὸ φθινόπωρο κι ἀπὸ τὸ κρύο του ἀγέρι
 ἢ ἔρμη μου ψυχῆ,
 ἐστάθη ἔμπρὸς στὴν ἀνοιξη κι ἔμπρὸς στὸ καλοκαίρι,
 ὡσὰν περαστική.

Στοὺς πράσινους τοὺς κόσμους των μόλις ὀλίγη αἰσθάνθη
 συγκίνηση πικρὴ
 καὶ πίσω ξαναγύρισε πὲ κάποια κίτρινα ἄνθη,
 ποῦ χαίρονται οἱ νεκροί.

Κι ἐσεῖς, ὦ κόσμοι τῆς παλιᾶς τῆς Ὁμορφιάς; μνημεῖα,
 ἀγάλματα, ναοί,
 τάχα γιὰ μᾶς δὲν κρύβετε περσότερη ἀρμονία,
 ἐρείπια ἔτσι στὴ γῆ;

IX

Παρίσι! σ' ἓνα πάγκο σου, πρὸς τὴν ὄραία του κρήνη;
 θὰ ρθῶ νὰ δνειρευτῶ
 σὰν ἄλλοτε, μὲς στὴ γλυκιάν, ἀνοίγοντας, γαλήνη
 ἓνα Βερλαῖν παλιό.

Πόσες φορὲς τὸ Μυστικὸ κι ἐσὺ Διάλογό σου,
 θλιμένε ποιητή,
 δὲν ἔπιανες καθήμενος μόνος, μὲ τὸν καημό σου,
 σ' αὐτὸ τὸν πάγκο ἐκεῖ.

Κι ἀπὸ μπροστά μου θὰ διαβοῦν, μὲ τὰ κίτρινιασμένα
 φύλλα τῶν καστανιῶν,
 τὰ λάθη μου τὰ νεανικά, ποῦ θ' ἄρθουν ἓνα—ἓνα
 ἀπὸ τὸ παρελθόν.

X

ὦ Ἄρλα ! γὰ τ' ἀρχαῖα σου μνημεῖα σ' ἀγαπῶ,
 ποῦ τόσες ἀναμνήσεις
 μοῦ φέρνουν, γὰ τὰ Ἠλύσια σου Πεδία, ὅπου γρικῶ
 ὀλύμπιες συγκινήσεις.

Γιὰ τὰν ξανθό σου Ροδανό, ποῦ στίς χλωρές του ὀχθιές,
 πιασμένες ἀπ' τὸ χέρι,
 στήνουν τίς φαραντόλες των, οἱ ὠραῖες Ἄρλεζινές,
 χειμῶνα — καλοκαίρι.

Ὅμως προπάντων σ' ἀγαπῶ, γιὰτὶ σὰν σὲ πηγὴ
 ἤρθε ὁ Μιστραλ σὲ σένα
 καὶ ρύθμισε στοὺς θρύλους σου τὴν Προβηγγιανὴ
 τὴ Λύρα ζηλεμένα.

XI

Θάρθω, ὦ τοπίο ἀνάλλαχτον ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες !
 σὲ ἀπομεσήμερου ἡσυχία,
 καὶ θὰ σὲ ἰδῶ ν' ἀτλώνεσαι μ' ὄλους σου τοὺς ἐλαιῶνες
 ὡς τὸ γιὰλὸ σὰν ἀρμονία.

Καὶ κάποια ἐκεῖ χωριάτισσα, στὸν ἄσπρο της τὸν ὄμο,
 στάμνα βαστάζοντας γεμάτη,
 θὰ σταματήσει μιὰ στιγμὴ τὸ σιωπηλό της δρόμο
 ἔμπρὸς στὸν ἄγνωστο διαβάτη.

Κι ἔτσι μὲ τὸ ξνα γόνα μου στὸ χῶμα, θ' ἀγκαλιάσω
 χωριάτισσα καὶ στάμνα ἀντάμά
 καὶ θενὰ πιῶ καὶ θενὰ πιῶ ὡς ποῦ νὰ ξεδιψάσω
 ἀπὸ τὸ ἀθάνατο τὸ νάμα.

XII

Τραῖνο, στὴ σιδερένια σου ποῦ πέρα ἔκεῖ γραμμὴ
 γοργὰ περνᾷς ἐπάνω,
 τί μὲ ξυπνᾷς ἀπ' ἰόνειρο ποῦ πλέκω τὸ βαθύ
 καὶ τὴ σειρὰ του χάνω ;

Θαρρεῖς ἀκόμα πῶς μπορεῖ τούτη ἡ πικρὴ ψυχὴ,
 ποῦ σοῦ εἶχα παραδώσει,
 ἀνήσυχη μὰ δυνατὴ, γιὰ σὲ μιὰ μυστικὴ
 μαγεία πιά νὰ νοιώσει ;

Μὲ τὴ στριγγιά σου σφίριζε, διαβαίνοντας, φωνὴ
 καὶ τὴν καταραμένη
 κι, ὦ τραῖνο, θὰ σκιρτήσουνε γιὰ σένα οἱ ζωντανοί,
 μὰ ὄχι κι οἱ πεθαμένοι.

XIII

ὦ σεῖς φωλιές, ποῦ κάποτε σᾶς ζέσταιναν σπουργίτια
 κι ἡ ἀράχνη τώρᾳ μοναχὴ
 ὑφαίνει ἐκεῖ τὸ νῆμα της...κι ἐσεῖς κλεισμένα σπίτια,
 ποῦ δὲ σᾶς κατοικεῖ ψυχὴ,

Κι ἐσεῖς μοιραῖοι θαλασσινοὶ κι ὠραῖοι πολεμιστάδες,
 ποῦ σιτῆς ἀχμῆς σας τὸν καιρό,
 ἐκοιμηθῆκατε ἄταφοι σ' ὄρη, σὲ πεδιάδες
 καὶ στὸ γαλάζιο Ὀκεανό,

Σὲ σᾶς ὅλες οἱ λῦπες μου κι ὅλοι οἱ συλλογισμοί μου
 κάθε στιγμὴ γυρίζουν πιά,
 γιὰτὶ ἀπὸ σᾶς μονάχα ἀντλῶ στὴν ἐγκατάλειψή μου,
 μιὰ πένθιμη παρηγοριά.

BIBΛΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

II

ὦ λυγαριά! τὴν εὐρωσθη στοχάζομαι ὁμορφιά σου,
 ποῦ τίς χλωρὲς τοῦ Πηνειοῦ στολίζει τίς ὀχλιές . . .
 Ἐναν καιρὸ πῶς μ' εὐφραίνεις μὲ τὰ φυλλώματά σου
 καὶ μὲ τίς ἀγριομύριστες μαγεῦτρες σου εὐωδιές!

Καὶ μακαρίζω τὸ βοσκὸ τὸ Θεσσαλό, ποῦ πλαί
 σὲ σένα πάλι καθιστός, μὲ τὸν τερπνὸ του αὐλό,
 σὰν τὸν παλιὸ Ἐνδυμίωνα ἀρχίζει καὶ σκορπάει
 ἓνα σκοπὸ δίχως ἀρχὴ καὶ δίχως τελειωμό.

Κι οἱ ἦχοι τοῦ αὐλοῦ του, ὅταν σμιχτοῦν μὲ τὰ γλυκὰ σου μῦρα,
 σέρνονται ἀπὸ τὸ Ζέφυρο σὲ μυστικὲς σπηλιές,
 κι ὄρες πολλὲς ἀντιλαοῦν τῶν Ναϊάδων γύρα,
 τὰ γέλοια τὰ κρυστάλλινα κι οἱ δροσερὲς λαλιές.

III

Χίλια λουλούδια ἀνοίγουνε στὸν κῆπο μου κάθε πρωΐ
 καὶ χίλια ξεψυχίζουνε προτοῦ βραδιάσει ἀκόμα.
 Καὶ μὲς σὲ χίλια φέρετρα θάβουν νεκροὺς στὸ χῶμα
 χίλιους θνητοὺς ποῦ ἀκόμα χτὲς εἶταν, ὠϊμένα, ζωντανοί.

Μορφὲς ἀγαπημένων μας τοῦ κάκου ἀναζητᾶμε,
 πρὸς τίς γωνιὲς γυρίζοντας ποῦ τοὺς δεχόνταν μιὰ φορὰ
 κι ὅπου στραφεῖ τὸ βλέμμα μας, παντοῦ τὴ μαύρη συμφορὰ,
 στὸν πένθιμο τὸ δρόμο μας, ἀδέρφια, συναντᾶμε.

Γι αὐτὸ ὅσο ζοῦμε ἐδῶ στὴ γῆ κι ὅσο ὁ καιρὸς μᾶς μένει,
 τὰ λούλουδα ἄς γλεντήσομε καὶ τὴ γλυκιὰ φιλία,
 γιατί ἡ αὐγὴ λίγο βαστᾶ κι ἡ νύχτα μᾶς προσμένει,
 τὴ σκοτεινὴ, γιὰ νὰ μᾶς πεῖ, βουβή της ἱστορία.

IV

Φυτά, ποῦ σ' ἀνθοπάζαρο μιὰ μέρα σᾶς ἐπῆρα
 στήν τύχη καὶ σᾶς φύτεψα μέσα σ' ὄραϊα παρτέρια,
 κι ἤπιατε σάμπως νᾶτανε σταλμένο ἀπὸ τὴ Μαῖρα
 τὸ πότισμα ποῦ λάβατε ἀπ' τὰ δικά μου χέρια,

Καμμιά χαρὰ δὲ γνώρισα τρανότερη ἀπὸ κείνη,
 ποῦ αἰσθάνομαι κάθε φορὰ βαθιὰ μὲς τὴν καρδιά μου
 στῶν λουλουδιῶν σας τὸ ἀνθισμα - ὦ ροδωνιές καὶ κρῖνοι, -
 μὲ τ' ἄγνωστά τους χρώματα, ποῦ ἀνοίγονται μπροστά μου.

Γιατὶ τὴ φαντασία μου θὰ γοητεύει αἰώνια
 τοῦ κόσμου κάθε ἀμάντευτο καὶ κάθε ἀλαργεμένο,
 κι ὅταν στὰ δέντρα κελαῖδοῦν τῆς ἀνοιξῆς τ' ἀηδόνια,
 θὰ νοσταλγῶ κάποιο πουλι ἀνύπαρχτο καὶ ξένο.

V

Ὅμως κι ἐσᾶς δὲν σᾶς ξεχνῶ, φυτά μου ἀγαπημένα,
 ποῦ ἀπὸ καιρὸ μὲ ξέρετε, σᾶς ξέρω ἀπὸ καιρό·
 ποῦ τοῖχοι μου γενήκατε μὲ τὰ πολυαπλωμένα
 κλαριά σας καὶ δεσμώτης σας ἀναμεσό σας ζῶ.

Καὶ μόλις ἔρθει ὁ Ἀπρίλιος, τὰ σίδερα τ' ἀνθένια
 μοῦ βάζετε, ὦ ἀγιοκλήματα κι ὦ πασχαλιές ἐσεῖς
 καὶ δένετε μὲ τὰ λευκὰ καὶ τὰ μενεξεδένια
 λουλούδια σας τὰ χέρια μου σὲ μι' ἄκρη τῆς αὐλῆς.

Καὶ κάθε μῆνας ποῦ θὰ ρθεῖ καὶ μῆνας ποῦ θὰ φύγει,
 μὲ τὴ σειρὰ καθένα σας δεμένον μὲ κρατεῖ,
 μὰ τὸνειρό μου τὰ φτερὰ ἀπὸ πάνω σας ἀνοίγει
 καὶ πάει μὲ τὰ ἔνθεα μῦρα σας ἄλλοῦ νὰ ξεχυθεῖ.

VI

Μοῦ ἀρέσει ταξιδεύοντας νὰ λέω κάθε φορά,
 πῶς τὸν καημὸ μου ἴσως μπορεῖ νὰ χωριστῶ γιὰ λίγο
 καὶ πρὶν πατήσω τὸ ἄγνωστο τὸ χῶμα, ξαφνικὰ
 πρῶτον αὐτὸν ἀπὸ μακριὰ καὶ πάλι νὰ ξανοίγω.

Τυραννικέ μου σύντροφε ! Πῶς θᾶταν δυνατὸ
 νὰ μείνω ἐγὼ χωρὶς ἐσὲ κι ἐσὺ χωρὶς ἐμένα ;
 Ἄχ, δόσε μου τὸ χέρι σου τὸ καταδεχτικὸ
 κι ὀδήγη με στὰ τωρινὰ καθὼς στὰ περασμένα.

Καὶ ρίξε ἐσὺ στὰ πράγματα γύρω, τῆ μαγικῆ
 σκιά σου, γιὰ νὰ γίνουνε χίλιες φορὲς πιὸ ὠραῖα,
 καθὼς ὁ Χρόνος ὁ εὐγενὴς μὲ τὴν κοκκινωπὴ
 τῆ σκόνη του σκεπάζει ἀργὰ τὰ μάρμαρα τ' ἀρχαῖα.

VII

ὦ πέτρα, ὦ ἔνθεο μάρμαρο ! μοῦ ἀρέσεις σὲ μιὰ πύλη,
 σὲ μιὰν ἀρχαία γέφυρα σὲ μιὰ δεξαμενὴ.
 Καὶ μὲς τὰ ἐρείπια ἑνὸς ναοῦ ποῦ τὰ πικρὰ μου χεῖλη,
 ἀρχίζουνε καὶ σιγολὲν γιὰ σὲ μιὰ προσευχή.

Σὲ κάποια σκάλα ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ σ' ἔχω θαυμάσει,
 σὲ συντριμμένο θέατρο, σὲ χεῖλος πηγαδιοῦ,
 κι ἴσως μοῦ ἀρέσεις πιὸ πολὺ σὲ κάποιαν ἄδεια βάση,
 νὰ ξαναπλάθω τὸ ἄγαλμα, ποῦ ἐβάσταες, μὲ τὸ νοῦ.

Ὅμως σὲ μιὰ ταφόπετρα, ποῦ πνίγει τὸ χορτάρι,
 καλλίτερα ὄνειρεύομαι σὲ νύχτα ἑαρινή,
 ὅταν τὸ φῶς του τὸ χλωμὸ σκορπίζει τὸ φεγγάρι
 καὶ δείχνει μιὰ μισόσβυστην ἐπάνω ἐπιγραφή.

VIII

Ζωή μου ! σὰν τ' ἀσάλευτα νερά
 μιᾶς θολωμένης λίμνης ἔχεις γίνει.
 Ἔχεις βαρὺ τὸ χροῶμα σὰν κι αὐτά,
 ποῦ σοῦ ξεχύνει ἡ μυστικὴ σου ὀδύνη.

Ὅμως τί νοιάζει, ἀφοῦ μορεῖς κι ἐσὺ
 ὀλόγυρά σου τώρα, ὅπως ἐκεῖνα,
 νὰ δίνεις ἀπ' τὰ σπλάγχνα σου ζωὴ
 σὲ κάποια ἀχνὰ κι ὄνειρεμένα κρῖνα.

Κι ἀφοῦ μορεῖς μὲ διάκριση γλυκιὰ
 νὰ καθρεφτίζεις στὰ θολὰ σου βύθια
 τὸν ἥλιο, δίνοντάς του μιὰ ὁμορφιὰ
 εὐγενική, ποῦ δὲν τὴν ἔχει ἀλήθεια !

IX

Χωριᾶτες, ποῦ μὲ βλέπετε μὲ μάτια ξαφνισμένα
 νὰ περπατῶ στὶς στράτες σας νωθρά, λυπητερά,
 καὶ νὰ χαζεύω ἀμίλητος ἐμπρὸς στὰ βλογημένα
 τὰ ἔργα σας, μέσα σ' ἀγροὺς κι ἀμπέλια χλοερά,

Σὰ θὰ ρωτῆστε νάποτε ποιὸς νᾶταν τάχα ὁ ξένος
 αὐτός, ὁποῦ τῶν πόλεων τὴ θλίψη στὴ χλωμὴ
 τὴν ὄψη του ἐκαθρέφτιζε κι ὁ πόνος του γραμένος
 ἔμοιαζε νᾶν στὸ βλέμμα του — σὰ θάλασσα βαθύ,

Θὰ μάθετε, ἕνας δυστυχοῦς πῶς εἴτανε μεγάλος,
 ποῦ στὸ μικρὸ λιμάνι σας μιὰ νύχτα σκοτινὴ,
 σὰν ἕνα σιάφος τῶριξε μιᾶς τρικυμίας ὁ σάλος
 κι ἔμεινε ἐκεῖ λίγον καιρὸ προτοῦ νὰ βυθιστεῖ.

X

Μιά μέρα θάρθω πρὸς ἐσᾶς, ὦ γοιθικοὶ ναοί,
 ποῦ τόσο μοῦ μαγέψατε τῆς νιότης μου τὰ χρόνια,
 γιὰ νὰ σᾶς δῶ σ' ἓνα τεφρὸ καὶ ξέθωρο πρωτῖ,
 μὲ τὴ μελαγχολία σας ντυμένους τὴν αἰώνια.

Ἄπ' τὴ μυστηριώδη σας καὶ σκοτινὴ ὁμορφιά,
 θὲ νὰ θαυμάσω πιὸ πολὺ τὴν κρύφια δύναμή σας,
 ὁποῦ σᾶς κάνει ἀτρόμητοι νὰ ζῆτε στὴ βαριά
 ἀτμόσφαιρα καὶ νᾶχετε τὴν καταχνιὰ τροφὴ σας.

Κι ἢ νοσταλγία δὲν ἔρχεται ποτὲ σὲ σᾶς καθὼς
 σὲ μένα, ὅταν κοντὰ σας ζῶ, ναοί, νὰ σᾶς παιδέψει,
 γιὰ πρωῖνὰ ποῦ λούζονται ἀπὸ ἀπολλώνιο φῶς
 κι ἑνὸς Ὀμήρου, διάδημα χρυσοῦ φοροῦν, τὴ σκέψη.

XI

Ἦ πρᾶα νησιά, στὰ γαλανὰ νερὰ τὰ ἑλληνικὰ
 σκόρπια, παρόμοια μὲ θεές, ὅλα, ἀναδυομένες !
 μὲ τὰ θυμαροφύτευτα καὶ τὰ ποιμενικὰ
 βουνά σας καὶ τὶς λαγκαδιὰς τὶς ροδαφνοσπαρμένες,

Ἐσεῖς, ποῦ τ' ἀκρογιάλια σας τὰ χρυσοκεντητά,
 ποιοὺς ξέρει ποιοὺς ὀμηρικὲς δέχονται Βρυσσίδες,
 νὰ πλένουν τῶν μνηστήρων τοὺς σκουτιὰ μεταξωτὰ
 καὶ στέφανα νὰ φέρνουνε μύρτων στὶς νηρηίδες,

Τώρα ποῦ γύρισα παντοῦ καὶ γνώρισα σωρὸ
 θλιμένους τόπους μακρινοὺς καὶ ξένες πολιτεῖες,
 ὦ πρᾶα νησιά, μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια σᾶς θαρῶ
 σὰν οὐρανῶν νοσταλγικῶν πεσμένες ἐξορίες.

XII

Τὴν Ἄρμονία σου μελετῶ, πολλές ὥρες, ὦ Γκύζη.
 κάθε φορά, ποῦ τῆς ζωῆς ὁ δυσαρμονικός
 ὁ τόνος, τῆ διάθεση τῆ δύσκολή μου ἀγγίζει
 σὰν ἀγριμοῦ σκουγμός.

Γιατί δὲν ξέρω ἀπ' τὸ ἔργο σου, πιδ τέλεια καὶ πιδ ὠραία
 εἰκόνα, ποῦ νὰ μᾶς σκορπᾶ τόση ἠρεμία σοφή,
 παρὰ κάποια παράσταση τριγύρω ἀπὸ ἀμφορέα
 χυτή, ζωγράφιστή.

Ἦ κάποιο ἀρχαῖον ἀνάγλυφον, ὁποῦ τῶν Ἑστιάδων
 μᾶς εἰκονίζει ἓνα χορὸ μέσα στὸ σπῖτι ἀργὸ
 κι ἀκόμα κάποιον ὄραμα τῶν νυμφικῶν Κυκλάδων
 ἀπὸ ἀττικὸ βουνό.

XIII

Ἦ κρύε Χειμῶνα ! θὰ μὲ βρεῖς - ποιὸς ξέρει - ὅταν θὰ ρθεῖς
 νὰ σοῦ φορέσω διάδημα στὰ κατάσπρα μαλλιά σου,
 τοῦ φθινοπώρου τῆ στερνῆ τῆ χλόη, μὲ τῆς στερνῆς
 χαρᾶς μου τὸ ἄνθος τὸ χλωμό, ποῦ ἀνθεῖ στὸ πέρασμά σου.

Ἄχ, κι ἴσως τότε θὰ σκεφτῶ καμμιά πολὺ παλιὰ
 σελίδα, ποῦ ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς μου εἶνε σκισμένη
 καὶ νοιώσω νὰ μοῦ διαπερνᾶ τὰ στήθια μου βαθιὰ
 ἡ ἀνατριχίλα ποῦ γεννᾶ μιὰ τέχνη φτερωμένη.

Μὰ τίς μακριές σου, πιδ πολὺ θὰ ὄνειρευτῶ, νυχτιές,
 ὅταν τὰ ντζάμια θὰ χτυπᾶς μὲ τὴν ἀνεμοζάλη,
 κι ἐγὼ ἀπὸ κάποιες, ποῦ ὁ καιρὸς ξεθώριασε, μορφές,
 στοῦ Πάλαι θὰ ζεσταίνομαι τριγύρω τὸ μαγκάλι.

XIV

Στοχάζομαι κάποιους αϊτούς στα σιδερένια τους κλουβιά,
 ποῦ τῶν βουνῶν, ἀγέρωχοι, τίς ράχες νοσταλγοῦνε,
 κάποια λουλούδια τροπικά, κλειστά σὲ θερμοκήπια πιά,
 ὅποῦ ἓνα φῶς, ἀτέλειωτα, μεσημβρινὸ διψοῦνε.

Στοχάζομαι τὸν Ἀχιλλέα, ποῦ ἔξω ἀπ' τὰ τείχη τὰ ἐχθρικά,
 πνιγμένος τώρα ἀπ' τὸ θυμό, στὰ μαῦρα του τὰ πλοῖα
 ἄνεργος κάθεσαι, βαρὺς, καὶ μέσα του ἡ καρδιά χτυπᾷ
 στὴ μάχη νὰ ξαναχυθεῖ μ' ἀκράτητη μανία.

Στοχάζομαι κι ἐσένανε, ψυχή μου, ποῦ χωρὶς φτερὰ
 ἀπόμεινες καὶ μιὰ κρυφὴ τώρα σὲ τρώει θλίψη
 καὶ δὲν μπορεῖς, συντριβοντας τὰ νοσηρά σου τὰ δεσμά,
 νὰ δομήσεις καθὼς ἄλλοτε πρὸς τὰ γαλάζια τὰ ὕψη.

XV

Θάρσω καὶ πάλι, ὦ μητριά τῆς εὐτυχίας, ὦ πόλη !
 καὶ θ' ἀνεβῶ στὸ λόφο σου μὲ τὸ θαμπὸ πρωτὶ
 καὶ τὴν ἀνησυχία σου, μὲ τὴν δμίγλη σου, ὄλη
 θεν' ἀναπνέσω, ὦ σκοτινὴ !

Ὡ λῖκνο μακριαπέραντο, ὅποῦ ἀπὸ τὴ μοιραία
 κιθάρα σου, ὁ ἀναιώνιος λικνίζεται θνητός !
 δὲν εἶσαι τάχα ὁ γυπαῖτός, ποῦ κάποιου Προμηθέα
 ἐσὺ τὸ σκότι σιγοτρῶς ;

Ὅμως ἄς εἶνε ! ἡ ὄψη σου θὰ μοῦ εἶνε ἀγαπημένη,
 γιατί κρατᾷ τὸ θέλητρο γιὰ μὲ τὸ μυστικό,
 ποῦ μέσα ἀπὸ τὸν τάφο τους, οἱ ὠραῖοι μου πεθαμένοι,
 τῆς πνέουν τώρα ἀπὸ καιρό.

ΒΙΒΛΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

ὦ τῆς Σκωτίας μαγικὴ τραγουδιστὴ! μαζί σου
γνώρισα τὴ χωριάτικη καλλίτερη ζωὴ,
κι ἀγάπησα τὰ ἔργα της, ὦ Μπέρνε, μὲ τὴ δική σου
ἁρμονικὴ ψυχὴ.

Τ' ὄργωμα καὶ τὸ θέρισμα, τὸ ἀλώνισμα κι ὁ τρύγος,
τῶν δέντρων τὰ κλαδέματα καὶ πάλι ἡ ἱερὴ σπορά,
τῆς πιὸ τελείας συγκίνησης σκορπίζουνε τὸ ρῆγος
στὸ εἶναι μου βαθιά.

Μ' ἀπ' τὴν ἡμέρα, ποῦ ἔφυγες νὰ πᾶς στὴν πολιτεία,
 — ψυχὴ, ποῦ σὲ παράσυρε τὸ πλανερὸ τῆς φῶς, —
 νὰ σὲ παιδεύει ἀρχίνησεν ἐσένα ἢ ἀνησυχία
 κι ὁ ἀβάσταχτος καημός.

Ἄχ, ξύπνα Μπέρως, ν' ἀλλάξομε γενιά! νὰ σοῦ χαρίσω
 τὴ φύτρα μου γιὰ ν' ἀβλεπα ἂν θᾶσουν εὐτυχίης,
 καὶ τὴ ζωὴ ποῦ ἀρνήθηκες, ἐγὼ νὰ ξαναρχίσω,
 στὰ ἔργα σκυφτὸς τῆς γῆς.

II

Τὸ στάρι σου στοχάζομαι καὶ τὴν ἐλιά σου, ὦ Γῆ,
 καὶ λέω μὲ πόση γνώση
 στὸν κόσμον κάθε χρήσιμο, τὴν καθεμιὰ ἐποχὴ
 ἐσὺ δὲν ἔχεις δώσει!

Καὶ φρόντισες γιὰ τὰ πουλιά, τὰ ζῶα, τὸ θνητὸ
 κι ὅλα τὰ πλάσματά σου,
 νὰ σβύνουν μὲ πολύχυμο τὴ δίψα τους καρπὸ
 ἀπ' τὰ χλωρὰ δεντρὰ σου.

Μὰ τὸ σταφύλι ἄν ἔλλειπε, τί θᾶξιζε ἡ ζωή,
 ὦ Γῆ, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ;
 καὶ πῶς τὴ λήθη θᾶβρισκαν τὴν τόσο ποθητὴ
 σὲ δυστυχίες καὶ κόπους ;

Γι' αὐτό, κάνε, τ' ἀμπέλια σου γεμάτα ἀπὸ τσαμπιά
 κι αὐτὸ τὸ χρόνο νᾶνε,
 γιατί μὲς τὰ κατώγια μας ἄδεια πολλὰ ξανὰ
 βαρέλια καρτερᾶνε.

III

Μέσα σ' ἀμπέλι δροσερὸ μοῦ ἀρέσει νὰ πλανιέμαι,
 ὅταν τὸ κάθε κλῆμα του φύλλωμα νέο φορεῖ,
 κι ἐσένα, ὦ Ἄνακρέοντα γλυκέ, νὰ συλλογιέμαι,
 ἢ ἐσέ, παρήγορε Καγιάμ, τῶν «Ροῦμπαγιατ» ποιητή.

Οἱ δύο σας μόνο ἐνοιώσατε πῶς ἄλλο ἀπ' τὸ σταφύλι,
 κανένα δὲν ἐδόθηκε στὸν ἄνθρωπο ἀγαθό :
 ὅλα γεννιοῦνται τὸ πρωὶ καὶ σβύνονται τὸ δεῖλι,
 ὅπως τὸ τριαντάφυλλο μιὰ μέρα ζεῖ κι αὐτό !

Ὅμως τοῦ Βάκχου ὁ θεῖος καρπός, εἴτε ὡς κεκριμπαρένια
 ῥόγα στὸ ἀρχοντικὸ τσαμπί, εἴτε ὡς τερπνὸς χυμός,
 ξέρει νὰ διώχνει ἀπὸ τὸ νοῦ τὴν ὀχληρὴ μας ἔννοια,
 ὅπως ἀπὸ τὸν ἄνεμο σκορπίζεται ὁ καπνός.

Καὶ τῶν σοφῶν τὶς ἔριδες καὶ τὸ αἶνιγμα τοῦ κόσμου,
 ποῦ τοὺς μωροὺς ἀπασχολεῖ, τὰ πῶς καὶ τὰ γιατί,
 ὅλα ἐγὼ τέλος τὰ ξεχνῶ σὰν ἔχω, ἀδέρφια, ἔμπρός μου
 ἓνα ποτήρι διάφανο γεμάτο ἀπὸ κρασί.

IV

ὦ Δῆμητρα ! οἱ ἐπίγειοι σου μοῦ ἀρέσουνε καρποί,
 τοὺς κάμπους σὰν σκεπάζουν
 καὶ μὲ τὴν προσινάδα τοὺς ἐλπίδες στὴν ψυχὴ
 τοῦ ἀνθρώπου ἀργοσταλάζουν.

Ὅμως τὸ θέρος τοὺς γιατί, μιὰ λύπη μυστικὴ,
 αἰώνια μοῦ σκορπίζει,
 καὶ τὸ δρεπάνι, τὸ σκαῖὸ τοῦ βίου μας θεριστὴ
 αἰφνίδια μοῦ θυμίζει ;

Γι' αὐτὸ μοῦ ἀρέσει πιὸ καλά νὰ βλέπω τὰ χλωρὰ
 τοῦ Διονύσου ἀμπέλια,
 ὅταν δροσάτες λυγερές, κρατῶντας τὰ πλεχτὰ
 καλάθια τους, μὲ γέλοια

Ἄρχιζουνε τὸν τρυγητὸ σκυμένες — καθεμιὰ
 χώρια καὶ σ' ἓνα κλῆμα —
 καὶ μὲ τὸ κῆμα τῶν τσαμπιῶν ἀνακατώνουν πιά
 τοῦ στήθους των τὸ κῆμα.

V

ὦ φράουλα ! δὲν εἶσαι ἐσὺ σὰν κάποια ξιπασμένα
 χυμόδεντρα, τὸ διάστημα ποῦ πᾶν νὰ καταπιούν·
 ποῦ ὅλο τὸν κῆπο πνίγουνε μὲ τὰ πολλὰ ὀρθωμένα
 κλαριά τους καὶ τῶν χαμηλῶν φυτῶν τὸ φῶς ροφοῦν.

Ἐσὺ λιτὴ κι ἀπέριττη, στὸ χῶμα ποῦ σκαλώνεις,
 ρίζες μὲ κάθε νέο σου κλωνάρι ξεπετᾶς,
 ἀπὸ παρτέρια ἀναμεσις αὐξαινεις καὶ φυτρώνεις
 καὶ πλαίσιο μιᾶς λουλούδινης γίνεσαι ζωγραφιάς.

Ἔτσι στολίδι ἀτίμητο, σ' εἶδα στὸ περιβόλι,
 κάποιο χειμῶνα ἀξέχαστο, πολὺ νοσταλγικό,
 κι ὅταν ἐγύρισε ἡ ἀνοιξη ξάφνου κατάφορτη ὄλη
 ἀπ' τὸν τριανταφυλλένιο σου σὲ θαύμασα καρπό.

Δίνεις στὰ μάτια τὴ χαρὰ καὶ τὴ δροσιὰ στὰ χεῖλη·
 τὴν εὐωδιὰ στὴν ὄσφρηση τὴν πιὸ διακριτική,
 καὶ κάτου ἀπὸ τὰ φύλλα σου τὸ καλοκαῖρι οἱ γρύλλοι
 στήνουνε τὴν ὀρχήστρα τους, περνῶντας κι ἀπὸ κεῖ.

VI

Ω Ἀθήνα! θὰ ξανᾶθελα, τὰ καλοκαιρινά,
 τὰ πρῶα πρωῖνά σου,
 σὲ κάποια συνοικία σου, ἤχαμένη ἐκεῖ ψηλὰ
 πρὸς τὴ λοφοσειρά σου,

Ν' ἀκούσω ὁ περβολάρης σου, φαιδρὸς σὰν θὰ περνᾶ,
 νὰ τραγουδάει μὲ γλύκα,
 κατὰ τὸ μῆνα ποῦ θενᾶνε : ἢ τὰ βασιλικά,
 τὰ μελωμένα σῦκα,

Ἦ τὰ κεράσια τὰ ὄριμα, ποῦ σὰν λαχταριστὰ
 ὄμορφης μοιάζουν χεῖλια
 καὶ τὸ δεκαπενταύγουστο μόλις διαβεῖ ξανὰ
 τὰ ραζακιὰ σταφύλια.

Καὶ τὴ φωνή του, ποῦ ὅλη αὐτὴ νομίζεις μοναχά,
 τὴ συνοικία γεμίζει,
 νὰ τὴ σκεπάζει ὁ γαῖδαρος, ποῦ τοῦρθε ξαφνικὰ
 κι ἀρχίζει καὶ γκαρίζει.

VII

Ἐσπέρες, μὲ τὰ χρώματα τ' ἄπιαστα καὶ τὰ μύρια,
 σὲ ἡμίφωτα θαμπά,
 μῦρα τῶν ἀγριολούλουδων, — τῆς φύσης θυμιατήρια
 ἀπέριττα, ἀπαλά, —

Κι ἐσεῖς καμάρες γεφυριῶν, ὅπου νὰ πλαισιώσει,
 ἢ πέτρα σας μπορεῖ,
 τὸ πιὸ λεπτὸ κι ἀσύγκριτο τοπεῖο, μὲ μιὰ τόση
 τέχνη διακριτικὴ,

Κι ἐσύ, τσοπάνε, ποῦ σκορπᾶς τραγοῦδι στὴ φλογέρα,
ὡσὰ χαιρετισμό,
γιὰ τὸ χρυσὸ βασίλεμα τοῦ ἡλίου, στὸν κάμπο πέρα
τὸν πρᾶο, τὸν ἀνοιχτό,

Πάνω ἀπὸ μιὰ βοϊδάμαξα θέλω νὰ σᾶς γρικήσω
ὄλα καὶ νὰ σᾶς δῶ
καὶ τὴν ψυχὴ μου στὸν ἀργὸ τροχῶν της νὰ λικνίσω
καὶ πάλι τὸν ἀχό.

VIII

ᾠ ρόδο ὠραῖο ! τὴν πάλη σου στοχάζομαι συχνά,
ὡσποῦ τὸ διορισμένο σου σκοπὸ κι ἐσὺ νὰ ἀγγίξεις.
Ἄχ, πόσα δὲν ἐδιάτρεξες ἐμπόδια τραγικά,
ὡσποῦ τὰ φύλλα σου στὸ φῶς τὸ ἡμερινὸ ν' ἀνοίξεις.

Σκουλήγια πόσα κι ἔντομα, προτοῦ στῆς ροδωνιάς
τὸ νέο βλαστάρη νὰ φανεῖς, δὲ σὲ παραμονέψαν,
μπουμπούκι, καὶ στὸ διάστημα μονάχα μιᾶς νυχτιᾶς,
τὴ λίγη, ν' ἀφανίσουνε, ζωὴ σου, δὲ γυρέψαν.

Και πόσα, ὦ πόσα ἀδέρφια σου δὲ στάθησαν τροφή
 σὲ κάμπιες, καὶ τὸ αἷμα τους δὲν ἤπιαν γιὰ νὰ γίνουν
 οἱ πεταλοῦδες, ποῦ σὲ πρᾶο καλοκαιριοῦ πρωΐ,
 τὸ πανηγύρι τῆς χαρᾶς θωροῦμ' ἑμεῖς νὰ στήνουν.

Κι ἀφοῦ νικήσεις στὸ φριχτὸν ἀγῶνα, δροσερὸ
 ὕστερα καὶ περήφανο προβαίνεις μὲς τῇ μέρα
 καὶ δίχως πουθενὰ νὰ λὲς τὸν κρύφιο σου καημό,
 ἄνθος μοιραῖο, ἀπ' τοῦ βραδιοῦ μαδιέσαι τὸν ἀγέρα!

IX

Ὅμηρε ὠραῖε κι ἀγέραστε! σὰν καρφοβοῦνι θεῖο,
 ποῦ ἀγγίζουν μόνο αἰτοί,
 ντυμένον πάντα σὲ θωρῶ μὲ τὸ ἴδιο μεγαλεῖο,
 ὅπου φοροῦν οἱ θεοί.

Ἐσὺ πηγὴ τῆς Ὁμορφιάς, καὶ τῆς Σοφίας τοῦ κόσμου
 τὸ τέλος κι' ἡ ἀρχή,
 σ' ὅποιο σκοτάδι ζοφερὸ καὶ νὰ βρεθῶ, τὸ φῶς μου
 γίνεσαι πάντα ἐσύ.

Καὶ σ' ὅσες θάλασσες νοερὲς τύχει ν' ἀποδημήσω
καὶ ὅποια νὰ πιάσω γῆ,
πάντα σ' ἐσὲ θὰ νοσταλγῶ μιὰ μέρα νὰ γυρίσω,
ἀθάνατε ποιητή.

Καὶ πάντα οἱ ραιψωδίες σου θᾶνε γιὰ μένα ἢ ἐλπίδα,
ἢ Ἰθάκη, τὸ νησί,
Καὶ θᾶμαι ἐγὼ ὁ Ὀδυσσεύς σου, ποῦ μόνη ἔχει φροντίδα
ἐκεῖ νὰ ξαναρθεῖ.

BIBLIO EKTO

I

Κάποιες ἡμέρες ἄγονες μὲ λύπη ἀναμετρῶ,
ποῦ στέκονται σὰν τὰ θολὰ νερὰ μπρὸς στὴ ζωὴ μου.
Τὰ μάτια μου ἀπὸ πάνω τους νὰ στρέψω δὲν μπορῶ
καὶ καρφωμένη ἀντίκρου τους αἰώνια εἶνε ἡ ψυχὴ μου.

Τοῦ κάκου καθὼς ἄλλοτες, ὅπου εἶμουν εὐτυχῆς
καὶ περιφρόνηση ἔδειχνα στὴν τόση μου εὐτυχία,
γυρεύω λίγη ἀνάπαψη, γυρεύω μιᾶς στιγμῆς
δροσιὰ γιὰ τὴν ἀγιάτρευτη, καθημερινή μου ἀνία.

Τὰ ρόδα μεγαλώνουνε τὸν πόνο μου κι αὐτά,
 σὰ στοχαστῶ πῶς αὐριο ξέθωρα, μαραμένα,
 στὴ λάμψη τοῦ ἡλίου θὰ σταθοῦν γιὰ λίγο καὶ σιγὰ
 στὸ χῶμα θὰ μαδήσουνε τὰ φύλλα τους ἕνα-ἕνα.

Καὶ τὰ ἔργα μου, ποῦ μοῦδιναν θάρος γιὰ τὴ ζωή,
 ὅταν τὰ ἐφυλλομέτραγα σ' ἀπογνωσμένες ὥρες,
 εἶνε γιὰ μένα τώρα πιά ρόδα δίχως πνοή,
 ἀνώφελα, ἀνευώδιαστα καὶ δίχως γέψη ὀπῶρες.

||

Μπαστιάνα, πράσινη ἐξοχή! ὡσὰν σπαρμένη ἐκεῖ
 στὰ πόδια μιᾶς λοφοσειρᾶς ἀπὸ ζωγράφου χέρι,
 ἐσύ νὰ γίνεις μοῦ ἔλαχε γλυκιὰ μου φυλακή,
 τὸ στεναγμό μου νὰ σκορπῶ μὲς τὸ τερπνό σου ἀγέρι.

Γιατὶ ἡ μαγεία τῶν ἡσυχων ὥρῶν σου, σὰν παιδί
 στὴν κούνια νανουρίζουνε ἀπαλὰ μὲς τὴ ψυχὴ μου,
 τὴν πρώτη ἀνησυχία μου, ποῦ γέρασε κι αὐτή,
 ἀφοῦ σκουλήκι ἐδάγκωσε στὴ ρίζα σὴν ὀρμὴ μου.

Καὶ τώρα ἀδιάφορα γρικῶ στὸν ὄρθρο τὸ βαθὺ
 τοῦ ἀλόγου τὸ χλιμίντρισμα, ποῦ τὸ ζευγίτη κράζει,
 κι ἐκεῖνος ἀνταπόκριση τοῦ δίνει μὲ βραχνή
 φωνή, πῶς ἀφθονη ταγὴ καὶ πάλι τοῦ ἐτοιμάζει.

Κι ὅταν διαβοῦν ἀνώφελες οἱ ὄρες μου καὶ ρθεῖ
 τὸ θλιβερὸ τὸ σούρουπο, στὴ γέρικη τὴν κρήνη
 πηγαίνω καὶ στὶς στάλες της, μὲ κίνηση ἀργή,
 μετρῶ τίς δυστυχίες μου μιὰ - μιὰ μὲς τὴ γαλήνη.

III

Κρυμένο σὲ φυλλώματα πυκνὰ κυπαρισσιοῦ,
 ἀηδόνη προβηγγιανό, ἀρχίνησες καὶ πάλι
 νὰ τραγουδᾷς στὶς ἡρεμες τίς νύχτες τοῦ Μαγιοῦ
 καὶ στὸ σκοπὸ σου ἀναριγοῦν τῆς ἀνοιξῆς τὰ κάλλη.

Σκυμένος στὸ παράθυρο ὄρες ποῦ σὲ γρικῶ,
 τὴ δύναμή σου σκέπτομαι, ἀηδόνη, ποῦ σὲ κάνει
 ξανανιωμένο πάντοτε νᾶσαι στὸν κόσμον αὐτό,
 χωρὶς ἢ μαύρη πλήξη του μιὰ στάλα νὰ σὲ πιάνει.

Ἄηδόني, ποῦ τὴν ὄρεξη τὴ θεϊκιά σου ἀντλεῖς ;
καὶ πῶς μπορεῖς ἀπ' τῆς ζωῆς τὴν τόσην ἀσκημία
ἐπάνω ἐσὺ νὰ στέκεσαι κι οὐράνια νὰ λαλεῖς
τραγούδια, ποῦ δροσίζουνε πλατιά τὴ φαντασία ;

Ἄχ, ἄς μποροῦσα σὰν ἐσέ, ἀγέραστο πουλί,
τὸν κάθε Μάη νὰ τραγουδῶ μὲ πίστη τῶνειρό μου
κι ὅλους τοὺς ἀποδέλοιπους τοὺς μῆνες ἢ σιγῇ
τότε ἄς γινόταν τὸ πικρό, μοιραῖο σάβανό μου.

IV

Πόσο μοῦ ἀρέσει, σὲ γλυκιές στιγμές τοῦ δειλινοῦ,
ὅποῦ στὴ λιμνοθάλασσα ὁ ἥλιος βασιλεύει,
νὰ περπατῶ μονάχος μου στὴ στράτα τοῦ χωριοῦ
κι ἀργὰ στὸ νοῦ μου ἢ σκέψη μου νὰ γαληνεύει.

Γιατὶ θὰ ἰδῶ τὴ μυγδαλιά καὶ θενὰ στοχαστῶ,
πόσες γενιές δὲν εὐφρανε μὲ τ' ἄνθη τὰ λευκά της !
Πόσες γενιές δὲ χάρηκαν τὸν πλούσιο της καρπό,
πόσοι δὲ βρήκανε δροσιὰ διαβᾶτες στὴ σκιά της !

Καὶ στὸ πεζοῦλι τὸ παλιὸ σὰν ἀκουμπήσω ἐκεῖ,
 ἐσένα τότε θὰ σκεφτῶ, ζωή, πιά δίχως μῖσος,
 καὶ θενὰ νοιώσω μέσα μου ποῦ ἀλήθεια εἶσαι σοφή,
 μ' ὅλες σου τὶς ἀτέλειες κι ὅλα τὰ λάθη σου ἴσως.

Κι ἔτσι μὲ μάτια, ποῦ γιὰ μιὰ στιγμή μὲς σὲ νερὰ
 ἐλπίδων καθρεφτίστηκαν, θὰ ἰδῶ κάθε χωριάτη,
 ὁποῦ γυρνᾷ ἀπ' τὰ ἔργα του τῆς μέρας τὰ σκληρὰ,
 βαστάζοντας περήφανος ἕνα σταχιῶν δεμάτι.

V

ᾠ λιμνοθάλασσα τοῦ Μπέρο, ριχμένη σὰ χαλὶ
 γαλάζιο, μὲ λευκὰ χωριά στὶς ἄκρες κεντημένο !
 Πόσο ἀγαπῶ στὶς ὄχθες σου νᾶρχομαι τὴν αὐγὴ
 καὶ νὰ θωρῶ τὸ κῦμα σου τὸ ἠσυχασμένο.

Θὰ ἰδῶ τῶν ἀγριοπαπιων τὸ σμάρι νὰ πετᾷ
 κι ὡς τὸν ἀφρό σου ἐλεύτερο νὰ χαμηλώνει,
 θὰ ἰδῶ καὶ στὸ ἀμμογιάλι σου τὸ γέρο τὸν ψαρᾶ,
 τὸ δίχτυ του, σφυρίζοντας, μὲς τὰ νερὰ ν' ἀπλώνει.

Καὶ στὸ μικρὸ λιμάνι σου, ποῦ ἦρθα πολλές φορὲς
καὶ μάδησα πρωτάνοιχτα λουλούδια τῆς ἡμέρας,
θὰ ἰδῶ βαρκοῦλες γνώριμες, ποῦ μεῖναν ὄρφανές,
νὰ τίς κουνᾶ περίλυπος ναυουριστὴς ἀγέρας.

Κι ἐντὸς μου τὴν ἐπιθυμιὰ θὰ νοιώσω ξαφνικὰ
μὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς νὰ πλανεθῶ πρὸς τὴν ὄνειροπόλα
τὴν ἔκτασή σου, δλόκληρες ὥρες ἐκεῖ ξανά,
μὲ τὴν παλιά, νοσταλγικὴ στὰ χεῖλη βαρκαρόλα.

VI

Πόσο ἀγαπῶ κι ἀπὸ μακριὰ συχνὰ νὰ σὲ θωρῶ
ὅταν, ὦ λιμνοθάλασσα ἡ δύση πάλι ἀγγίζει,
ὅταν σοῦ ρίχνει τὸν μαβὺ πέπλο, τὸν ἑλαφρό,
καὶ μὲ κορδέλλες ρόδινες τοὺς ὤμους σοῦ στολίζει.

Χωριατοποῦλα ὑπέρκαλη τότε, ποῦ στὰ νερὰ
λούζει τὸ λαξευτὸ κορμὶ σὰν κάποια νηρηίδα,
κατευδώνει ξαφνικὰ τὸν ἥλιο μὲ ἠχηρὰ
γέλοια κι ἐκεῖνος τὴ φιλεῖ μὲ τὴ στερνὴ του ἀχτίδα.

Ὅμως προπάντων ἀγαπῶ σὲ νύχτες ἀπαλές,
 ποῦ τὸ φεγγάρι ἐπάνω σου καρφώνεται κι ἡ Φύση
 ἀρχίζει μ' ὄλες καὶ μιλεῖ τὶς θεῖες τῆς φωνές,
 σὰν κάποια πολυκάνουλη καὶ μαγεμένη βρύση,

Νᾶρχομαι πρὸς τὶς ὄχθες σου καὶ μέσα στὰ βουβά,
 νὰ πνίγω κάθε ἐνθύμηση, τὰ βάθη σου, μ' ὀδύνη,
 ὅμοιος μὲ τὸν Ἄλῆ - πασσᾶ, ὅπου τὶς δεκαφτὰ
 ἐπνιξε τὶς Γιαννιώτισσες μὲ τὴν κυρὰ - Φροσύνη.

VII

Μοῦ ἀρέσουν οἱ ἐλαιῶνες σου, σὰ λούζονται ἀπὸ φῶς
 ἡλίου μεσημεριάτικου, ποῦ φλέγει τὰ χαλίκια·
 ὅταν οἱ ἀλιζαῦρες σου σὲ γκρεμισμένο ἐμπρὸς
 τοῦχο προβαίνουνε κι ἀκοῦν τί λένε τὰ τζιτζίκια.

Μοῦ ἀρέσουν στὰ χωράφια σου, τὰ στάχια τοὺς τ' ἀδρά,
 ὅταν ἀρχίζουνε σιγὰ καὶ κιτρινοθωριάζουν,
 ὅταν ἀκμαῖοι χωριᾶτες σου σὲ πλάτανου σκιά
 κάθονται καὶ τοὺς κόπους των ἐλόγουρα θαυμάζουν.

Όλα τὴν ὀριμότητα τῆς Φύσης προμυνοῦν·
 πουλιὰ τὸ νέο σταρόσπειρο ἔδῳ κι ἐκεῖ τσιμπᾶνε
 κι ἴσα, σὲ πυκνοφύλλωτα χαμόδεντρα πετοῦν,
 σ' ἀχνούδωτων πουλιῶν λαοὺς τροφή νὰ ξαναπᾶνε.

Μὰ στὴν πικρή μου διάθεση ταιριάζουν πιὸ καλὰ
 οἱ πύργοι σου οἱ ἀκατοίκητοι κι οἱ ἐρημωμένοι,
 ὅταν τὸ σούρουπο ἔρχεται νὰ τοὺς σκεπάσει ἀργὰ
 κι ἴσκιοι εὐγενῶν ποῦ πέθαναν,
 σαλεύουνε στὰ ντζάμια τους θλιμένοι.

VIII

Όλα τὰ δέντρα, τὰ φυτὰ, ποῦ ἀκάτεχο παιδί
 πρωτάειδα νὰ μὲ ζώνουνε μὲ καλωσύνη γύρα
 κι ἐστάθησαν οἱ μόνοι μου δασκάλοι κι ὀδηγοὶ
 μέσα στῆς Φύσης τὸ σχολιό, μὲ τὰ σοφὰ τους μῦρα.

Τῆς Προβηγίας, ὦ ἐξοχή, τὰ ξαναβρίσκω εὐθύς,
 σὰν ἀπομείνω μιὰ στιγμή μὲ σένα,
 καὶ νοιώθω μιὰ ἀνανέωση τῆς πρώτης μου ζωῆς
 γλυκιὰ, καὶ δὲ μοῦ φαίνεται πῶς ζῶ μακριὰ στὰ ξένα.

Γιατί κουβέντες γνώριμες πλέκω και μυστικές
 με κάθε δεντρολίβανο, ποῦ ταπεινὸ εἶνε πάντα,
 και λέω πῶς ἀπ' τὸν τόπο μου δὲν ἔφυγα ποτές,
 μόλις στοὺς λόγγους σου ἔξαφνα μυρίσω τὴ λεβάντα.

Ὡστόσο μὲς τὴ μνήμη μου στήνεται πιὸ ζωηρὸ
 τὸ σπίτι ὅπου μεγάλωσα σὲ κάποιαν ἐπαρχία,
 ὅταν νυφοῦλα ντροπαλή, τὸ μῆγα τὸν καλό,
 τ' ἄσπρα της τ' ἄνθια ντύνεται στοὺς κήπους σου ἢ ἀκακία.

IX

Γωνιά σου δὲ θὰ βρίσκειται, φιλόξενη ἔξοχή,
 ὅπου νὰ μὴ με δέχτηκε μιὰν ὥρα ὄνειροπόλο.
 Ξέρω τὸ κάθε χρωῶμα σου, τὴν κάθε σου γραμμή,
 τὸ κάθε σου ἀγριολούλουδο ποῦ ἀνθίζει μυροβόλο.

Πρᾶες ἡλίων ἀνατολῆς και δῦσες φεγγαριῶν,
 χαιρέτησα ἀπ' τοὺς λόφους σου τοὺς πευκοφυτευμένους,
 τὴν ὄψη μου καθρέφτισα μὲς σὲ νερὰ ρυακιῶν
 κι ἀπὸ πουλιῶν σου μέθυσα σκοποὺς ἔρωτευμένους.

Μὰ δὲ μοροῦν τὰ μάγια σου τὰ τόσο δυνατά,
 νὰ μοῦ γιατρέψουν τὴ βαθιὰ ποῦ νοιώθω νοσταλγία,
 γιὰ κάποια ἀπλᾶ καὶ ταπεινὰ τοῦ τόπου μου χωριά,
 ὅπου ἡ πικρὴ μου στρέφεται ὀλοένα φαντασία.

Κι ὅπου βρεθῶ τὰ μάτια μου σφαλῶ καὶ μελετῶ
 κάποιαν αὐλή, ποῦ ἰσικιάζεται ἀπὸ περιπλοκάδα,
 ἢ κάποιες γλάστρες σκεπαστὲς ἀπὸ βασιλικὸ
 σ' ἄσπρα μπαλκόνια κι ἀνοιχτὰ παραθυράκια ἀράδα.

X

ὦ Ροδανέ! μ' ἕναν παλιὸ μοιάζεις ἐσὺ θεὸ
 τῆς θάλασσας, ὅπου μορφὲς ἀπ' ὄρα σ' ὄρα ἀλλάζει.
 Ἄπὸ τὴν Ἄρλα ὡς ἦρωα, σὲ βλέπω θυρλικό,
 ποῦ ἀπ' τὰ ἔργα του γυρίζοντας, στὴν κλίνη του ἠσυχάζει.

Στὴν Ἄβινιόν, Διόνυσο, σὲ ξαναβλέπω πιά,
 στεφανωμένον μ' ἀμπελιοῦ καὶ ροδοδάφνης φύλλα.
 Γύρω εἰδυλλίων σκορπίζεται μιὰ μελωδία γλυκιά,
 ἀπ' τὸ σουραῦλι ποῦ σφυρᾷ τὰ δροσερὰ σου χεῖλα.

Μὰ στὴν Ὁράνγη πιὸ βαθὺς εἶσαι καὶ μυστικός,
καθὼς ξεχύνεσαι ἤρεμος ἀπὸ στενὰ κανάλια
στοὺς δρόμους της, ποῦ πράσινος ὑψώνεται ὁ κισσὸς
καὶ κάποια ὑγρὰ παράθυρα τιλύγει ἀγάλι—ἀγάλια.

Ἔτσι κι ἐγὼ δὲν εἶτανε νὰ μοιάζω σὰν ἐσὲ
κι ἀπ' ὦρα σ' ὦρα διάθεση μὲς τὴν ψυχὴ ν' ἀλλάζω ;
Τὴν ἔνθεη ποικιλία σου ζηλεύω, ὦ ποταμέ,
κάθε φορὰ ποῦ τὴν πεζὴ τὴ λύπη μου ξεσπάζω.

XI

Τὸ τέλος σου στοχάζομαι, Μυρέγια, τὸ φριχτό,
ὁποῦ ἢ ἴδια ἢ Αἰωνιότητα-ποιὸς ξέρει ! - σοῦ εἶχε πλέξει·
(ἔτσι μᾶς λέει κάποιος σοφὸς ποῦ ξέχωρα τιμῶ,)
καὶ μὲς τὸ δίχτυ τῶν αἰτιῶν μὲ τὸ εἶναι σου εἶχε μπλέξει.

Ἄλλιῶς θὰ μένει ἀξήγητο, πέρδικα τῶν ἀγρῶν,
ποῦ τὸ αἶμα μὲς τὴν κάθε σου, ζεστό, τὴ φλέβα εὐώδα,
σὰν τὸ καθάριο τὸ ζουμὶ τῶν μούρων τῶν μεστῶν
καὶ σὰν τὰ προβηγγιανὰ, τὰ ὑπέρκαλα τὰ ρόδα,

Στις τρεῖς Μαρίες, τὸν πόνο σου πῶς ἔτρεξες νὰ πεῖς,
 ποῦ χριστιανῆς θὰ σοῦβαζαν στεφάνι στὰ μαλλιά σου
 καὶ πῶς στὴν Ἄρλα πιὸ καλὰ δὲ σοῦρθε νὰ διαβεῖς
 μὲ τὸν πανώριο κι ἄτυχο μαζί τὸν καλαθᾶ σου.

Μυρέγια ἀθῶα ! Δὲ θᾶξερες πῶς οἱ Ρωμαῖοι ἐκεῖ,
 εἶχανε στήσει μιὰ Θεά, ποῦ μένει ὀλόρθη ἀκόμα
 καὶ πῶς ἀρμόδια εἶταν αὐτὴ νὰ δώσει συμβουλή
 γιὰ τέτοιο πάθος ποῦ ἔφθειρε τὸ ἀτρύγητό σου σῶμα.

XII

ᾠ Προβηγγία ἠλιόλουστη ! μὲ μάγειψε ἡ λαχταριστή,
 μελωδικὴ λαλιά σου,
 ὁ Ροδανός σου ὁ ἀσύγκριτος, οἱ τροβαδοῦροι σου οἱ παλιοὶ
 κι ἡ λιμνοθάλασσά σου.

Πόσες φορὲς δὲ σύρθηκα πρὸς τὴν Ἄρχαία σου Πηγὴ,
 ποῦ ἓνα εὐτυχὴν αἰῶνα,
 Τῆς Λάουράς του, ἐρχότανε συχνὰ ὁ Πετράρχης, νὰ σκεφτεῖ
 τὴν αἰθερίαν εἰκόνα.

Καὶ πόσες ἄλλες νοσταλγός, δὲν ἦρθα πρὸς σὲ μιὰ γνωστή,
νεκρὴ σου πολιτεία,
ὅπου ὁ Ἄλγηρης ἔπλαθε, διαβαίνοντας στὴ σιωπὴ,
τὴ Θεία του Κωμωδία.

Μὰ πιὸ συχνὰ ἢ Μεσόγειο σου, ὦ Προβηγγία, ἡ γαλανή,
μὲ δέχεται μονάχο,
γιατὶ γρικῶ τὴ γλῶσσα μου σὲ κάθε κῦμα τῆς πλατῦ,
ὁποῦ ξεσπᾶ στὸ βράχο.

Σ Ο Φ Ι Α

Σ Ο Φ Ι Α

(Στὴν ἱερὴ μνήμη τῆς ἀδελφῆς μου).

Ἄπ' τὶς πενήντα κόρες σου τὴν πιδό τρικυμισμένη,
ὦ Πρίαμε δυστυχῆ,
στὴ σκέψη μου ἔχω πάντοτε, σὲ τούτῃ τῇ θλιμένη,
ποῦ ζοῦμεν, ἐποχή.

Κι ὅπως, σὰν ἀπ' τ' Ἀνάκτορα ἀπέξω τῆς Μυκῆνας,
ἦ ἔρμη κι ἦ ὄρφανή,
ἐστάθηκε καὶ μὲ φωνὴ μιᾶς τρομερῆς ἀρπυίνας,
σὰ μάντισσα πικρῆ,

Μάντεψε μὲ τὸ θάνατο τοῦ μόνου της προστάτη,
τὸ τέλος της μαζί,
ἔτσι κι ἐσὺ σ' ἓνα στενὸ μιὰ νύχτα μονοπάτι,
Σοφία μου ἀκριβή,

Κάτου ἀπ' τὸ φῶς μιᾶς κόκκινης σελήνης, τὶς προεῖπες,
— ὦ τραγικὴ στιγμή! —
ὅλες τὶς δυστυχίες μας, ἄχ, κι ὅλες μας τὶς λύπες,
μέσα στὴν κρύα σιγή.

Μ' ἀπ' ὅλες — ὅπου ἀλήθεψαν — ἡ ἀρρώστια σου, Σοφία,
κι ὕστερα μέσα ἐκεῖ,
ὁ θάνατός σου, στὸ ἄσυλο τ' ὀλέθριο, μιὰ πικρία
ἐντός μου σκοτεινὴ

Μοῦ χύσανε, ποῦ δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ τὴ σκεδάσω·
καὶ μάταια στὴ ζωὴ,
πιοτὸ νὰ ρίξω μέσα της γιὰ νὰ τὴ συγκεράσω,
ζητῶ παντοῦ, ἀδελφή.

Κι ἐγὼ ποῦ τὴν εἰκόνα σου περίσσια εἶχα λογιᾶσει,
κάθε καινούργια αὐγή,
πῶς θ' ἄβρισκα σ' ὅ,τι λευκὸ κι εὐφρόσυνο στὴν Πλάση
βλογάει, σαλεύει, ζεῖ :

Σὲ ρυάκι, ποῦ φλιφλίζοντας γεμίζει τὴ γαλήνη
μὲ μελωδία ἀργή,
ἢ σὲ κανίστρι μὲ λευκὰ τριαντάφυλλα, ἢ σὲ κρήνη,
ἢ σ' αὔρα ἔαρινή,

Τώρα σὲ κλέουσα τὴ ζητῶ, Σοφία, σὲ κυπαρίσσι,
 σὲ λίμνη ἀχνή, βουβή,
 σὲ νότιου ἀνέμου βόγγισμα, σὲ ξέψυχου ἡλίου δύση,
 σὲ μέρα βροχερή,

Σὲ πένθιμην ἀτμόσφαιρα μ' ὀμίχλη σκεπασμένη,
 σ' ὅ,τι τεφρὸ ἦ βαρύ,
 γιὰτὶ ἦ δική σου, μέσ' αὐτὰ—τὸ ξέρω—εἶνε χυμένη,
 ἢ ἀγνότατη ψυχή.

Καὶ στὴ θεά σου Ἀρτέμιδα δὲν ξέρω ποιά θυσία
 καὶ ποιά ἀλαφιοῦ σφαγή
 παρθένου, θενὰ ταίριαζε νὰ πρόσφερα, ὦ Σοφία
 ἀξέχαστή μου εἰσύ!

Γιὰ νὰ μοῦ διώξει τῶραμα τ' ὀδυνηρὸ ἀπ' τὸ φῶς μου,
 καὶ τὴν προτερηνή
 βασιλοποῦλα εἰκόνα σου, νὰ ξαναστήσει ἔμπρός μου,
 γλυκιὰ κι ἡμερινή.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΙΟΛΙΚΗ ΑΡΠΑ

<i>Πρόλογος τοῦ Ἀνατόλ Φράνς</i>	<i>Σελ.</i>	
<i>Τὸ ξέρω, ᾧ στίχοι μου πικροί.</i>	»	8 ^r
ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ		
<i>I. (ᾠ Μορεάς!)</i>	»	1
<i>II. (Ἐσύ, ποῦ σὰν τοῦ Κηφισσοῦ..)</i>	»	2
<i>III. (Γαλήνιος καὶ περήφανος).</i>	»	3
<i>IV. (Ἐκεῖ στοὺς ὄχθους τοὺς χλωρούς)</i>	»	4
<i>V. (Σὲ πρόδωσεν ὁ ἔρωτας)</i>	»	5
<i>VI. (Κάθε φορά, ποῦ πλάτανο)</i>	»	6
<i>VII. (Ἐσένα πάντα ἔχω σιὴ μνήμη)</i>	»	7
<i>VIII. (Κοντὰ σὲ καλαμιὲς χλωρὲς)</i>	»	8
<i>IX (Τὸ βουλευβάρτο τὸ ἀκριβὸ)</i>	»	9
<i>X. (Φῶς καὶ λουλούδια)</i>	»	10
<i>XI. (Τὸ μῦρτο, ποῦ οἱ πανέλληνες)</i>	»	11
<i>XII. (Δὲν ἤρθα τὴν ἐξάγνιση)</i>	»	12
<i>XIII. (Τὴν ὑψηλὴν ἀποστολή)</i>	»	13
<i>XIV. (ᾠ ποιητή! ἀπ' τὸ μνήμα σου)</i>	»	14
<i>XV. (Σοῦ τῆ^ς χρωστοῦσα ᾧ Μορεάς).</i>	»	15

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

I.	(^τ Ω λύρα μου, ποῦ ξέχυσες)	. . .	Σελ.	19
II.	(Μήτε χαρὰ ἀπροσδόκητη)	. . .	»	20
III.	(Μιὰ δυσσαρέσκεια αἰσθάνεσαι)	. . .	»	21
IV.	(Τὸ δάσος συλλογίζομαι)	. . .	»	22
V.	(Δουλούδια ποῦ σὰς φλόγισε)	. . .	»	23
VI.	(Τὸ δέντρο ποῦ ξεράθηκαν)	. . .	»	24
VII.	(Τὸ ποίημα ποῦ ἐσχεδίασα)	. . .	»	25
VIII.	(Ξερόδεντρο ποῦ στέκεσαι)	. . .	»	26
IX.	(Ἐυπνᾶτε, πρὶν ὁ σαλπικτής)	. . .	»	27
X.	(^τ Ω νεκροθάφτη, ποῦ χωρίς)	. . .	»	28
XI.	(^τ Ω ποιητή, ποῦ μελετᾶς)	. . .	»	29
XII.	(Θλιμένος εἶσαι. . . κι ὁ καιρός)	. . .	»	30
XIII.	(^τ Ω πλατανόφυλλα ξερά!)	. . .	»	31
XIV.	(^τ Ω Θεσσαλία! ἕνα ψηλό)	. . .	»	32
XV.	(^ο ἄγέρας σου, ποῦ τῶνομα)	. . .	»	33
XVI.	(Συχνὰ σὰς συλλογίζομαι)	. . .	»	34
XVII.	(^{απ} τίς λευκὲς ἀνάμεσα)	. . .	»	35
XVIII.	(Θὰ ξαναρθῆτε, ὦ βροχερές)	. . .	»	36
XIX.	(^ε τσι τῆς Μοίρας σου εἶτανε)	. . .	»	37
XX.	(^τ Ω ἱτιά, μοῦ ἀρέσεις σὲ αἱμασιά)	. . .	»	38
XIX.	(^ε σύ, σὲ κάποιους στίχους μου)	. . .	»	39
XXII.	(^τ Ω μέρες χειμωνιάτικες)	. . .	»	40

ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

I.	(Τὴν ἄρπα τὴν αἰολική)	. . .	Σελ.	43
II.	(^τ Ω Ρίμα, ποῦ σ' ἀρνήθηκα)	. . .	»	44
III.	(^ε ἄνοιξη σὰν ἔρχεται)	. . .	»	45
IV.	(Πουλιὰ τερπνά! βαρέθηκα)	. . .	»	46
V.	(Τὸ καλοκαῖρι μελετῶ)	. . .	»	47
VI.	(^ο ταννοτίζουμε τὴ γῆς)	. . .	»	48
VII.	(Πόσο ἀγαπῶ. ὦ μακάριο)	. . .	»	49
VIII.	(Γεμάτη ἀπὸ φθινόπωρο)	. . .	»	50
IX.	(Παρίσι! σ' ἕνα πάγκο σου)	. . .	»	51
X.	(^τ Ω Ἄρλα! γιὰ τ' ἀρχαῖα σου)	. . .	»	52
XI.	(Θᾶρθω, ὦ τοπίο ἀνάλλαχτον)	. . .	»	53
XII.	(Τραῖνο, σὴ σιδερένια σου)	. . .	»	54
XIII.	(^τ Ω ἔσεῖς φωλιές, ποῦ κάποτε)	. . .	»	55

ΒΙΒΛΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

I.	(Πύργοι παλιοὶ κι ἐξωτικοί)	. . .	»	59
II.	(^τ Ω λυγαριά! τὴν εὔρωστη)	. . .	»	60
III.	(Χίλια λουλούδια ἀνοίγουνε)	. . .	»	61
IV.	(Φυτὰ, ποῦ σ' ἀνθοπάζαρο)	. . .	»	62
V.	(^ο μως κι ἔσᾶς δὲ σὰς ξεχνῶ)	. . .	»	63
VI.	(Μοῦ ἀρέσει ταξιδεύοντας)	. . .	»	64
VII.	(^τ Ω πέτρα, ὦ ἔνθεο μάρμαρο!)	. . .	»	65
VIII.	(Ζωή μου! σὰν τ' ἀσάλευτα)	. . .	»	66

IX.	(Χωριᾶτες, ποῦ μὲ βλέπετε) . . .	Σελ.	67
X.	(Μιὰ μέρα θᾶρθω πρὸς ἐσᾶς). . .	»	68
XI.	(^ς Ω προᾶ νησιά, στὰ γαλανά) . . .	»	69
XII.	(Τὴν ᾠδὴν ᾠδῆς σου μελετῶ) . . .	»	70
XII.	(^ς Ω κρῦε Χειμῶνα! θὰ μὲ βρεῖς). . .	»	71
XIV.	(Στοχάζομαι κάποιους αἰτούς). . .	»	72
XV.	(Θᾶρθω καὶ πάλι, ὦ μητρυνιά) . . .	»	73

ΒΙΒΛΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

I.	(^ς Ω τῆς Σκωτίας μαγικέ).	»	77
II.	(Τὸ στάρι σου στοχάζομαι)	»	79
III.	(Μέσα σ' ἀμπέλι δροσερό)	»	81
IV.	(^ς Ω Δήμητρα! οἱ ἐπίγειοι σου).	»	83
V.	(^ς Ω φράουλα! δὲν εἶσαι ἐσύ).	»	85
VI.	(^ς Ω Ἀθήνα! θὰ ξανᾶθελα).	»	87
VII.	(Ἐσπέρες, μὲ τὰ χρώματα).	»	89
VIII.	(^ς Ω ῥόδο ὠραῖο! τὴν πάλῃ σου).	»	91
IX.	(^ς Ομηρε ὠραῖε κι ἀγέραστε)	»	93

ΒΙΒΛΙΟ ΕΚΤΟ

I.	(Κάποιες ἡμέρες ἄγονες)	»	97
II.	(Μπαστιάνα, πράσινη ἐξοχή)	»	99
III.	(Κρυμένο σὲ φυλλώματα)	»	101
IV.	(Πόσο μοῦ ἀρέσει σὲ γλυκιές)	»	103
V.	(^ς Ω λιμνοθάλασσα τοῦ Μπέρο)	»	105

VI.	(Πόσο ἀγαπῶ κι ἀπὸ μακριά)	Σελ.	107
VII.	(Μοῦ ἀρέσουν οἱ ἐλαιῶνες σου)	»	109
VIII.	(^ς Ολα τὰ δέντρα τὰ φυτά)	»	111
IX.	(Γωνιά σου δὲ θὰ βρῖσκεται)	»	113
X.	(^ς Ω Ροδανέ! μ' ἔβαν παλιὸ)	»	115
XI.	(Τὸ τέλος σου στοχάζομαι)	»	117
XII.	(^ς Ω Προβηγγία ἠλιόλουστη!)	»	119

ΣΟΦΙΑ

Σοφία	»	128
-----------------	---	-----

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝ. Ν. ΣΙΔΕΡΗ - ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐξεδόθησαν :

		Δραχμαὶ
Ἀθάνα Γ.	Πρωῖνὸ Ἐξκίνημα	5.—
—	Ἀγάπη στὸν Ἐπαχτο	4.—
Ἀννίνου Χ.	Ἀττικάι Ἡμέραι	5.—
Γρουπάρη Ν.	Σκαραβαῖοι καὶ Τερρακότες	5.—
Δάφνη Στ.	Τὸ Ἄνοιχτὸ Παράθυρο (ποιήματα)	5.—
Δροσίνη Γ.	Φωτερὰ Σκοτάδια (ποιήματα)	5.—
—	Κλειστὰ Βλέφαρα (ποιήματα)	5.—
—	Ἀγροτικάι Ἐπιστολαὶ	5.—
—	Διηγήματα (τῶν ἀγρῶν καὶ τῆς πόλεως)	5.—
—	Τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης (διήγημα)	5.—
Δημητρακοπούλου Π.	Ἡ Σιδηρᾶ Διαθήκη (κοινωνικὴ Φυσιολογία)	6.—
—	Ὁ Βασιλεὺς Ὅθων (ιστορικὸν ἐράνισμα)	4.—
Δουμᾶ υἱοῦ	Ἡ Κυρία μὲ τὰς Καμελίας (μυθιστόρημα)	5.—
Λυκούδη Ἐμ.	Διηγήματα (1920)	5.—
—	Τὸ Σπιτάκι τοῦ Γιαλοῦ	5.—
Μπάρετ Ο.	Αἱ ἡμέραι τοῦ Νέρωνος	10.—
Μωραϊτίδου Α	Διηγήματα τόμοι 5, ἕκαστος	6.—
Παλαμᾶ Κ.	Διηγήματα (πεζὰ)	5.—
Παπαντωνίου Ζ.	Τὰ Χελιδόνια (ποιήμ. γιὰ παιδιὰ τονισμένα)	10.—
Πολέμη Ι.	Σπασμένα Μάρμαρα (ποιήματα)	6.—
—	Βασιληᾶς Ἀνήλιαγος	5.—
—	Παλῆθ Βιολί	5.—
Προβελεγγίου Α.	Ὁ Φάουστ τοῦ Γκαῖτε	6.—
Σιδέρη Ι. Δάφνης	Γρατσιέλλα Λαμαρτίνου	5.—
Τανάγρα Ἀγγέλ.	Οἱ Σπογγαλιεῖς τοῦ Αἰγαίου (διήγημα)	8.—
—	Ἄγγελος ἔξολοθρευτῆς (πολεμικὰ διηγήματα)	5.—
—	Μεγαλόχαρη (διήγημα)	5.—
—	Μαῦρες Πεταλοῦδες (διηγήματα)	4.—
Τσοκοπούλου Γ.	Γυναῖκες τοῦ Βυζαντίου	5.—
—	Ξανθές! Μελαχροινές!	4.—
Φεργιὲ Ὀκτ.	Ἱστορία ἐνὸς πτωχοῦ νέου	5.—